

PROLETARIATS DE TOTS ELS PAÏSOS:
UNIU-VOS:

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 510

del 5 al 12 de gener de 1978 197

Preu: 15 pessetes França: 3ff

Les primeres dades de les eleccions sindicals celebrades fins ara a Catalunya ofereixen un balanç favorable a les candidatures de Comissions Obreres. D'un total de 219 centres de treball, un 53 per cent dels delegats són de CCOO, el 12 per cent d'UGT i l'11 per cent d'USO. Aquestes són les tres centrals sindicals que protagonitzaran a Catalunya la contesa electoral de febrer.

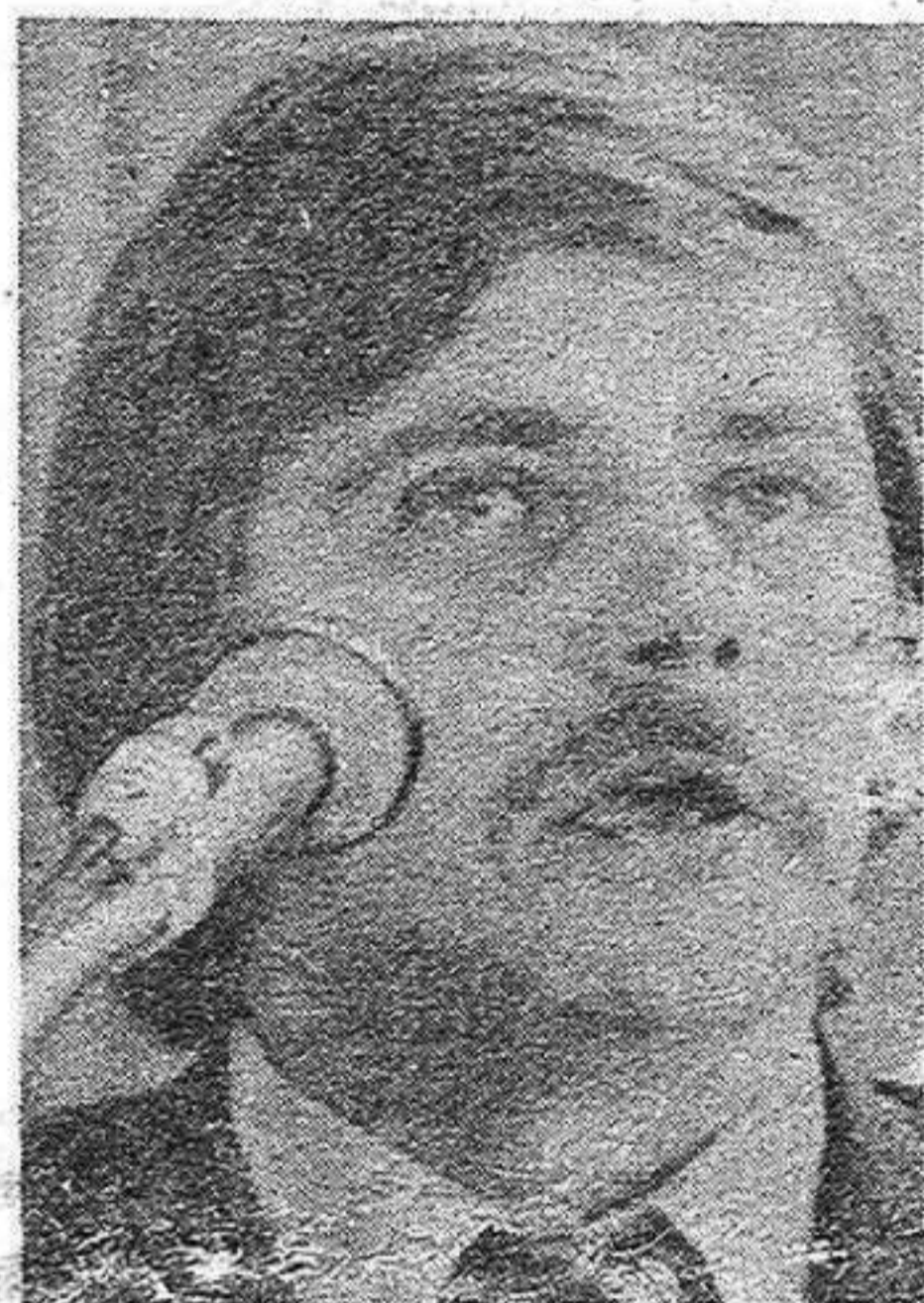
Autonomies: ara, Euskadi

Quan tanquem aquest número de TREBALL, el Consell Executiu de la Generalitat provisional de Catalunya està reunint per discutir i aprovar el programa i el reglament de funcionament intern de l'esmentada institució. Dues coses prou importants per merèixer l'atenció i fins i tot l'expectació del poble de Catalunya.

Mentrestant, el procés d'autonomies que es va iniciar aquí, amb el restabliment provisional de la Generalitat, continua endavant. La fita més important assolida aquests dies és el decret llei que estableix la pre-autonomia per al País Basc, Euskadi, que tant ha lluitat pel reconeixement de la seva indubtable personalitat nacional, ha aconseguit, amb aquest decret, una primera victòria. Una victòria que ara caldrà consolidar i eixamplar —com cal consolidar i eixamplar el primer triomf de les aspiracions nacionals de Catalunya—, però que és, sens dubte, una gran passa endavant del poble basc i de tots els pobles d'Espanya.

En aquest número, a la pàgina 7, el lector trobarà una breu entrevista amb el secretari general del Partit Comunista d'Euskadi, Robert Lertxundi, que fa una primera valo-

ració de la pre-autonomia basca. En resalta la importància política i la projecció futura. Euskadi ha aconseguit una primera fita i tots esperem que, amb ella, pugui asseurens el clima al país germà, s'en pugui bandejar la violència i començar a resoldre els problemes més urgents.

Lertxundi: "Que els interessos de partit se supeditin als interessos globals del país"

Objectors, lliures

El problema dels objectors de consciència es troba en vies de solució després de l'ordre del Ministeri de Defensa segons la qual s'ajorna la incorporació al servei militar, fins a la promulgació de la llei corresponent actualment en estudi, dels qui al·leguin ser objectors en incorporar-se a files.

L'ordre ministerial ha permès ja que surtin en llibertat onze objectors reclosos, durant fa sis mesos, a la presó de Figueras, i hom espera que la mesura sigui també aplicada als joves objectors internats en altres presons militars o en situació

de llibertat provisional.

La decisió del Ministeri de Defensa és molt positiva, perquè, tot i no resoldre definitivament un problema que afecta milers de joves al nostre país, ofereix esperances que es resolgui a curt termini d'acord amb les exigències que planteja la defensa dels drets humans, un dels quals és precisament el dret a l'objecció per raons religioses, filosòfiques o morals. I perquè és un signe de normalització que no pot fer altra cosa que contribuir a l'apropament entre el poble i l'Exèrcit, tan decisiu per a la plena consolidació de la nostra democràcia.

El resultat de les eleccions celebrades fins ara demostra la força del sindicat de Comissions Obreres.

A partir de la primera setmana de febrer

Eleccions sindicals

A partir de la primera setmana de febrer se celebraran a Catalunya les primeres eleccions sindicals democràtiques dels darrers anys, després d'un acord en aquest sentit de les principals centrals sindicals catalanes, que han començat a treballar activament en la campanya electoral. Per Comissions Obreres, la tasca fonamental de la cam-

panya consisteix en aconseguir que les eleccions se celebrin a tot arreu i l'eslogan "Que entri la democràcia a tots els centres de treball", s'ha convertit en un dels lemes principals de l'activitat pre-electoral de la central.

(Informació a la pàgina 5)

La lluita pel lloc de treball

Moritz i Castells: tancats per sobreviure

Els treballadors de les empreses Moritz i Construccions Castells han passat el Nadal i el Cap d'Any tancats a les factories, en demanda que siguin respectats els seus llocs de treball, en perill, ara, a conseqüència, respectivament, d'un expedient de crisi i d'una suspensió, més que sospitosa de pagaments. (Reportatge a les pàgines centrals) (Fotos Jordi Morera).

Narcís Serra:

"Una política de vivenda radicalment diferent"

(ENTREVISTA A LA PÀGINA 16)

La llarga marxa cap a les autonomies

MADRID, 4.- L'any nou va començar amb una passa endavant en un tema d'especial importància per al procés democràtic: l'aprovació del règim pre-autonòmic per a Euskadi. I juntament a això, amb el desenvolupament de nous avenços i acords perquè altres nacionalitats, com Galícia, Andalusia o el País Valencià, puguin comptar els propers mesos amb règims similars als que ja s'han establert a Catalunya i Euskadi.

No ha estat una conquesta fàcil per al poble basc accedir al règim pre-autonòmic. Queden enrere, en aquesta llarga marxa per la seva autonomia, tota una llarga cadena de repressions, de morts i violències, de frustracions i descontentaments, que s'accentuaren les darreres setmanes amb la perillosa actitud del govern en bloquejar els decrets corresponents, malgrat que s'havia arribat a un acord en les negociacions entre els parlamentaris bascos i el ministre Clavero Arévalo.

Per fi, el govern donaria el seu vist i plau al règim pre-autonòmic, ben segur després d'haver advertit el gros error en què havia incorregut. Sobretot, davant la convocatòria de mobilitzacions populars i la irrupció altre cop, a la lluita armada, d'ETA polític-militar que, pocs dies abans, havia efectuat un robatori de mil dos-cents quilos d'explosius —entre ells el terrorífic "goma 2"—. I, un altre cop, les masses haurien d'impulsar el desenvolupament d'un procés, necessari i urgent, que, després d'una llarga tanda de negociacions, s'havia estancat a la Moncloa.

La llum verda al règim pre-autonòmic per a Euskadi, se-

ria acollida —malgrat certes limitacions que conté— de manera favorable per la gran majoria de forces polítiques basques, compresos els grups abertzales. I així s'expressaren els dirigents de diversos partits, com Robert Lertxundi, secretari general del Partit Comunista d'Euskadi, el qual va dir que "és el màxim que es podia assolir", i en va subratllar el significat positiu, i ho féu perquè "cal una autoritat política capaç de bandejar la violència del País Basc". O, en fi, com Jesús María Leizaola, president del govern basc a l'exili, que assenyala que "estem en el camí en el qual es pot construir la pau al País Basc".

L'ESGLÉSIA, ALTRE COP CONTRA LA CONSTITUCIÓ

En un altre ordre de coses, mentre s'anunciava una pròrroga per presentar esmenes a l'avant-projecte de Constitució —que es començarà a debatre el febrer—, l'Església arremetia altre cop contra l'esborrany definitiu d'allò que dins d'uns mesos, serà la nostra primera Carta Magna després de quaranta anys de lleis fonamentals feixistes.

En aquesta ocasió, la posició de l'Església s'expressava a través d'unes declaracions de l'arquebisbe de Saragossa, monsenyor Elías Yanes, del qual s'està començant a parlar com a probable substitut de monsenyor Tarancon a la presidència de la Conferència Episcopal Espanyola.

Unes declaracions en les quals, per començar, manifestà el seu descontentament amb allò que qualificà "d'actitud recelosa i vergonyant" de l'avant-projecte de Constitució davant del "reconeixement de les conviccions catòliques de gran part de la població espanyola..."

Tanmateix, la seva presa de posició no es va deturar sim-

plement en aquesta crítica. Perquè, d'una banda, indicà que, en opinió seva i d'acord amb l'avant-projecte, l'Estat no es compromet a res quan s'estableix a la Constitució que "tindrà en compte les creences religioses de la societat espanyola"; i d'altra banda, fins i tot va arribar a proposar un text molt concret en el qual es contemplaria l'obligació de l'Estat de "mantenir les conseqüents relacions de cooperació amb les esglésies que la representin, en proporció als seus fidels".

La posició de monsenyor Yanes plantejava novament una seriosa pressió de l'Església damunt el Parlament. Una pressió que s'afegeix a la que s'exercí fa poques setmanes i que es traduí en modificacions substancials en l'esborrany constitucional —naturalment, defensades per UCD i AP— en temes tan significatius com el que es refereix a la confessionalitat o no confessionalitat de l'Estat i allò que, al capdavant, va quedar com subvencions estatals a l'ensenyament privat...

Ara, els propers dies, podem veure en quina nova variació es traduirà aquesta posició de l'arquebisbe de Saragossa. Encara que ja es pot entreveure, des d'ara mateix, que es pretén la constitucionalització del suport econòmic estatal a l'Església catòlica... Malgrat que monsenyor Yanes va rebutjar qualsevol possible interpretació de les seves paraules com una defensa dels privilegis de l'Església.

L'EMIGRACIÓ DAVANT LES MUNICIPALS

D'altra banda, i alhora que alguns partits polítics, entre ells el PSOE, postulaven la celebració de les eleccions municipals el primer trimestre de l'any, un real decret estableix una mesura necessària perquè els treballadors espanyols emigrants no restin, al-

tra vegada, marginats en els propers comicis.

Segons l'esmentat decret els emigrants podran censar-se en l'últim municipi on haguessin residit abans d'abandonar el nostre país o en aquell on haguessin nascut, a través dels consolsats, en un termini que acabarà el 15 de febrer.

Uns dies abans, Ramón Tiscar, coordinador nacional de la Comissió Pro Congrés Democràtic de l'Emigració a Europa, havia enviat una carta al president del Govern en la qual demanava la pròrroga, fins a mitjan març, del termini per a l'elaboració dels cens dels emigrants, que havia acabat ja el 21 de desembre. La qual cosa, segons la seva opinió, representa "una maniobra ben calculada perquè ens passi com en les eleccions generals i només una ínfima minoria pugui fer ús del dret que precisament els polítics haurien de respectar".

En el seu escrit, Ramón Tiscar sol·licitava, també, que es donin les instruccions necessàries a través del Ministeri d'Assumptes Exteriors per tal que els consolsats facilitin als emigrants tot allò que calgui perquè el vot pugui esdevenir realitat, alhora que eliminin burocratismes innecessaris i econòmicament costosos; que, a més a més, estan en contradicció amb l'esperit del Pacte de la Moncloa.

El tema, doncs, de la participació dels emigrants en el procés democràtic se situa altre cop damunt la taula en els seus justos termes. Perquè, fins ara, els emigrants no han estat més que uns ciutadans de segona classe, sobre els quals ha recolzat fonamentalment el capitalisme espanyol per desenvolupar tot un procés d'acumulació de capital durant els darrers anys. Però que han estat marginats de les eleccions del 15 de juny, a les quals només en va poder participar un petit nombre, i que, si continuessin

La pre-autonomia basca obre la possibilitat de bandejar d'una vegada la violència d'Euskadi, d'aconseguir que no es repetixin fets com l'assassinat del regidor d'Irun, Julio Martínez. (Foto d'arxiu)

pesant, ara encara, els criteris bunquerians instal·lats en alguns consolsats, podrien continuar sent marginats de les municipals. Unes eleccions en les quals, òbviament, el seu vot anirà a parar a les forces polítiques d'esquerra.

MANCA D'IMPARCIALITAT CONTRA LA UMD

En fi, aquests darrers dies, els medis polítics centraren també la seva atenció en la recent condemna del capità Domínguez, que va ser portaveu a l'estranger de la Unió Militar Democràtica, contra la qual acaba de recórrer el seu advocat defensor, el tinent coronel Borja de Quiroga.

El recurs planteja dues possibilitats al capità general de la I Regió Militar, general Gómez de Salazar, que precisament havia actuat com a president del consell de guerra que va condemnar, el març del 76, nou altres militars de la UMD, avui amnistiats però encara separats del servei actiu de l'Exèrcit. D'una banda, la nul·litat de les actuacions; d'altra, el dissentiment respecte a la sentència.

El recurs recolza en raons d'indubtable força legal. En primer lloc, en l'existència de firmes diferents a les de l'autoritat militar judicial en alguns decrets que figuren en la causa, la qual cosa va contra allò que està establert en

el Codi de Justícia Militar, que contempla la delegació de funcions únicament en situació de campanya. En segon lloc, que el consell de guerra havia utilitzat un concepte de "ruptura" diferent del que és comunament acceptat pels partits polítics democràtics i fins i tot per alguns membres de l'actual govern i que se situa, al contrari, en el concepte que d'aquesta expressió té l'extrema dreta. La qual cosa, evidentment, suposa una manca d'imparcialitat per part del tribunal, assenyalada també perquè el consell de guerra ha dictat aquesta nova sentència condemnatòria de la UMD vinculant-la a la dictada ja fa gairebé dos anys a Hoyo de Manzanares.

Tant sí com no, el tema planteja amb força la situació anòmala que pateixen, encara avui, els deu militars de la UMD condemnats i als quals prohibeixen reingressar a l'Exèrcit en una època democràtica en la qual els seus objectius estan aconseguits o a punt d'acomplir-se, tal com va subratllar en la seva defensa davant del tribunal el tinent coronel Borja de Quiroga.

I, en el fons de l'assumpte, apareix la incongruència, gran incongruència, que encara avui continuen sent represaliats aquells que potser van exposar més i que lluitaren perquè avui puguem estar vivint un procés de consolidació de la democràcia.

per IGNASI RIERA

treball

REDACTORS

COL·LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció) Toni Albert, Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jara, Antoni Lucchetti, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús M. Rodés, Joan Sanjuan, Albert Presas, Rodrigo Vázquez Prada. Corresponsals: Magda Ballester, Enric de Gràcia, Josep Girona, E.J. Ricart, Manuel Luís, Josep Quintanas, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14 Telèfons: 2306043 3212195

Edita: PSUC Imprès a Ingemesa Dipòsit legal: B 16948-77

El dit a l'ull

Senyors Reis

Pere Quart definia els tres reis d'Orient, a la *Pregària de gener*, com tres viatjants de comerç, disposats a salvar la cristiandat "de l'infern amb balanç magre" i convertir-nos "a la sagrada àrea del dòlar". Les al·lusions bíbliques als tres reis són més aviat escasses, cosa que no va impedir que les llegendes, el teatre i la litúrgia medievals, amb un gran sentit de l'humor, els convertissin en els personatges centrals de les festes de començament d'any: l'epifania volia dir "la manifestació", la projecció exterior d'una nova etapa per a la humanitat.

Nosaltres, obsessionats també pels ministeris, ens apremem a dir, quan toca comentar la festa dels Reis, que la qüestió no és si monarquia o república, sinó, més aviat, si dictadura o democràcia. (I deixem tot allò de la Batalla de les Ardenes, per a l'admirat amic Marcel·lí.) Que si els reis eren reis, i gosaven visitar els súbdits de l'Imperi, no seríem pas nosaltres els qui els barraríem el pas: tot i que ens sentíem nazarens, republicans i comunistes, estàvem disposats a acceptar l'or, l'encens i la mirra, sobretot l'or!, si això no impedia l'organització cada cop més democràtica dels camells, i l'ordenació del territori del desert, sota la mirada vigilant d'en Pau Verrié i la comissió liquidadora del Congrés de Cul-

tura Catalana.

En una obra meravellosa i sovint oblidada —*l'Esbós de tres oratoris*—, Carles Riba, poeta i mestre universal, insinuava una altra possible dificultat per al camí dels reis vers la Cova i sempre enganxats a la cua de l'estel: la rebel·lió dels criats del seguici, que perdien temps i energies en els prostíbuls, luxuriosament orientals, dels pobles que travessaven. El secretari, una mena de jurat d'empresa del servei, no parava d'escriure al llibre d'actes que el viatge foll havia estat un fracàs total. Nosaltres ens limitarem a recordar als patges de Ses Majestats que apliquin el Pacte de Jerusalem, sense efectes retroactius, amb màxima fidelitat; i suggerirem als criats que s'afiliïn o bé al sindicat unitari de patges i camellers o bé a les CCOO de lacais, qüestió sobre la qual no ens hem pronunciat encara.

Ens cal només preparar la sabata al balcó i esperar els regals. "Que ara vénen els Reis d'Orient, porten coses a tota la gent." (Qui sap si enguany se'ns despenjaran amb el gran regal... i ens portaran l'Estatut! ¿No fóra novetat saber que ara els estatuts els porten els Reis?)

La vida política al ralenti

S'acaben les festes nadalenques i Catalunya recobra el seu tarannà habitual. El llarg parèntesi entre el 24 de desembre i el 8 de gener ha posat al ralenti la vida pública catalana, però molts problemes i situacions difícils continuen restant pendents.

Tal com ja preveïem a TREBALL, no se celebrà, per exemple, la trobada entre el president de la Generalitat, Josep Tarradellas, i la comissió de parlamentaris catalans. Aquesta reunió —que si no apareixen nous entrebancs s'haurà produït definitivament quan aquest número es trobi ja al carrer— és fonamental per a la normalització de les tasques que té encomanades el Consell Executiu de la Generalitat. Com és sabut, el president Tarradellas es nega a reconèixer l'existència de l'Assemblea de Parlamentaris Catalans (formada per tots els diputats i senadors de Catalunya presents a les Corts espanyoles) com a interlocutor vàlid amb la institució pre-autonòmica i per portar a la pràctica els acords de Perpinyà. Els "Socialistes de Catalunya" (PSC-PSOE) són els defensors més acèrrims de la necessitat de supervivència de l'Assemblea de Parlamentaris Catalans, com a tal, i han manifestat, en unes declaracions a la premsa, que "els parlamentaris tenim un paper que no sempre està en relació amb la Generalitat. L'èxit de l'Assemblea de Parlamentaris Catalans el demostra el fet que fos copiada per totes les regions i nacionalitats de l'estat espanyol. Nosaltres hem de reunir-nos per adoptar postures unitàries a Madrid cara a la Constitució, al debat de l'Estatut". La pressió socialista podria ser aprofitada per altres grups polítics presents al Consell per decantar la correlació de forces, favorable ara a l'esquerra i a les forces progressistes, sens dubte amb objectius "electoralistes", pensant ja en les municipals. No és cap secret que el Consell podria patir una crisi que no faria sinó retardar l'efectiu

funcionament de la Generalitat i accentuar el protagonisme polític de partits que el 15 de juny triomfaren de manera molt relativa. Els esforços del PSUC han estat encaminats a trobar una sortida a la crisi que s'està covant al Palau de la Generalitat: es tracta de trobar fórmules que permetin fer avançar el procés pre-autonòmic sobre la base del consens (sense el qual és impossible governar a Catalunya), però respectant els acords de Perpinyà que preveuen la consulta i la informació periòdiques als parlamentaris catalans com a dipositaris de la voluntat eixida de les urnes en les eleccions generals del 15 de juny. No es tracta, doncs, d'un problema de noms, sinó de contingut. Respecte al programa, Antoni Gutiérrez, secretari general del PSUC, conseller sense cartera del govern de la Generalitat provisional, ha declarat al "Full del Dilluns" de Barcelona (vegeu declaracions en aquesta mateixa pàgina) que "el programa de govern de la Generalitat serà de recuperació catalana o reconstrucció nacional de Catalunya. Aquest programa, que sortirà aviat, serà "d'unanimitat" o no tindrà possibilitats de realitzar-se. Existeix unanimitat de la dreta, el centre i l'esquerra per restablir les llibertats catalanes, per caminar cap a l'estatut d'autonomia. Existeix acord per accelerar el procés de traspàs de competències de diputacions i estat a la Generalitat. Es tracta també d'aplicar a Catalunya el Pacte de la Moncloa".

ELS MUNICIPIS, ENDEUTATS

Poques altres novetats ens ha portat la setmana. Assenyalarem el ple municipal cele-

brat quasi a punt d'acabar l'any 1977, en el qual l'ajuntament de Barcelona —representat per uns regidors que ja no representen ningú— aprovà demanar al Banc de Crèdit Local un nou préstec per valor de gairebé 8.000 milions de pessetes, amb la qual cosa el deute municipal barceloní s'acosta als 50.000 milions de pessetes. Xifra extraordinàriament esgarrifosa i que caurà com ganivets damunt els representants del poble de Barcelona que surtin de les properes —i encara no convocades— eleccions municipals. L'endeutament progressiu de l'ajuntament de Barcelona podria portar a una situació de col·lapse de la ciutat ja que els pressupostos ordinaris servirien simplement per eixugar els dèficits econòmics, però sense que es pogués fer cap inversió nova, desatenent, per tant, les demandes de la població. No cal dir que la situació barcelonina es reproduïx, a més petita escala, a molts altres ajuntaments de Catalunya. En l'actual situació dels municipis, el control de les despeses és, sens dubte, una de les tasques més importants per impedir l'endeutament total dels ajuntaments i que els regidors democràtics hagin d'assumir nous problemes heretats encara del franquisme.

L'any començà amb signes d'esperança. Trenta objectors de consciència pertanyents a la jurisdicció de la IV Regió Militar (Catalunya) han vist normalitzada provisionalment la seva situació en acordar les autoritats militars de concedir-los pròrroga fins a la plena legalització de l'objecció de consciència, cosa que, amb tota probabilitat, es produirà en el marc de la Constitució. L'ordre del Ministeri de Defensa és, sens dubte, un element de gran importància per a la normalització de la vida del país. La nova actitud de les Forces Armades ens recor-

da, però, un cop més, la necessitat de desbrossar definitivament el camp de les jurisdiccions d'aquest país. No podem oblidar que Albert Boadella ha passat el cap d'any a la presó.

I una altra bona notícia: després de negociacions difícils, Euskadi ha assolit la pre-autonomia. Queda, encara, la gran papereta de la integració de Nabarra —que només podrà resoldre's tenint en compte el vot lliure, secret i asserenat del poble nabarrès— i, com a Catalunya, la batalla pel traspàs de poders.

CARLES FORTUNY

El parèntesi entre el 24 de desembre i el 8 de gener ha posat al ralenti la vida pública catalana. A la foto, Tarradellas visita el camp del R.C.D. Espanyol.

Declaracions a "Hoja del Lunes" Antoni Gutiérrez: un Consell de reconstrucció

"El Consell, en la seva composició política, està equilibrat, però no podem oblidar que va a aplicar un programa que no serà d'esquerra sinó de salvació nacional. Jo crec que, avui, ser d'esquerra i sense demagogia és contribuir sense reserves a la consecució de l'Estatut a Catalunya i a la consolidació de la democràcia i el sanejament de l'economia. Aquests són els tres grans objectius de l'esquerra, que tenim la sort que en aquests moments coincideixin amb els de la dreta." Això ha declarat el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez Díaz, a "Hoja del Lunes" de dilluns 2 de gener.

Antoni Gutiérrez es refereix en l'entrevista als canvis que durant 1977 s'han produït a Espanya —"tot apunta, diu, cap a la consolidació de la democràcia"—, i a la situació econòmica: "Tenim un pla econòmic que compromet formalment, a través dels seus fins, la dreta, el centre i l'esquerra i que, en cas de complir-se, pot permetre'ns avançar per aquest difícil any 1978 amb la perspectiva de sortir de la crisi econòmica." "Estem negociant una constitució —diu més endavant—, anem a tenir unes eleccions sindicals, les municipals se ce-

lebraran també en el seu moment, però hi ha un element perturbador de la vida democràtica i és que la dreta econòmica (...) es resisteix a una fiscalitat més justa, a una major transparència del funcionament de les seves empreses i existeix una certa pressió, per la seva part, contra el procés democratitzador. Crec, però, que si l'esquerra del país, i el centre, segueixen jugant el paper patriòtic de la responsabilitat, l'any 1978 serà difícil però no caòtic."

En ser preguntat sobre una possible victòria de les esquerres a les eleccions municipals, el secretari general del PSUC crida l'atenció sobre la necessitat de no fer-se falses il·lusions: "En les properes eleccions municipals i les properes legislatives, les esquerres pujaran, però no tan espectacularment com ho van fer el 15 de juny". I sobre els socialistes: "En aquest període immediat, els companys socialistes no accediran al poder i si ho fan haurà de ser amb aliança amb el centre o amb una part del centre, la qual cosa vol dir que això no seria un govern d'esquerres, perquè, per aliar-se amb el centre, els socialistes haurien de fer-li concessions, i això els desgastaria. Considerem que la sortida és un govern de concentració on ens comprometem tots i ningú no desgasti ningú. Per ser al poder no hi ha prou amb ser la major minoria sinó tenir en compte els elements que juguen en la correlació de forces, que són les institucions i tot l'aparell de l'Estat, que té una determinada inèrcia; hi ha elements tècnics i elements de confiança i credibilitat que fan objectivament inviable un

govern socialista. Els socialistes poden accedir al govern però no sols. És millor un govern de concentració que no un govern de centre esquerra."

Antoni Gutiérrez es refereix després al programa del Consell de la Generalitat: "Aquest programa, que sortirà aviat, serà de recuperació catalana o de reconstrucció nacional de Catalunya o no tindrà possibilitats d'aconseguir-se. Hi ha unanimitat del centre, de la dreta i de l'esquerra per restablir les llibertats catalanes (...). Hi ha acord per accelerar el procés de traspàs de competències de les diputacions i l'Estat a la Generalitat. Es tracta d'aplicar a Catalunya el Pacte de la Moncloa. Però nosaltres, al mateix temps que acudim als problemes de la petita i mitjana empresa i als problemes dels desocupats, per disminuir-ne el nombre, estarem d'acord amb la gratuïtat de l'ensenyament, en la qüestió de la sanitat i l'assistència social, en tot allò que fa referència al camp i a la vivenda, etc. Joestic segur que aquest setmana Catalunya tindrà el seu programa de Consell, encara que amb les seves limitacions, i que tindrà les orientacions per enfrontar-se amb els problemes de Catalunya."

El secretari general del PSUC explica també què és l'eurocomunisme: "A l'Europa occidental —diu— la transformació revolucionària no pot jugar-se a una sola carta, sinó que s'ha de fer) a través d'un procés que interessi la majoria de la societat; endemés de les passes endavant que fem hem de deixar darre terra ferma."

I, quant a les eleccions municipals, Antoni Gutiérrez subratlla la necessitat d'una política unitària i una acció conjunta de totes les forces responsables del país i destaca la voluntat dels comunistes de mantenir un clima de bones relacions i entesa perquè "avui, allò que el país necessita és confiança i veure que els polítics ens entenem".

filars prim

per RAFAEL RIBÓ

Any de Constitució?

Ha passat ja més de mig any de les eleccions del 15 de juny i parlem més que mai de la necessària conquesta i consolidació de la democràcia. D'una banda, existeix l'evidència factual que la majoria del cos electoral de l'Estat espanyol va votar a favor del canvi democràtic. (En concret, a Catalunya més del 75 per cent dels vots anaren a caure a les opcions democràtiques catalanes i, encara més, autonomistes. Però també, a nivell de l'Estat espanyol, encara que de manera no tan aclaparadora, la majoria dels vots expressaren un desig de canvi democràtic). Hom interpretà, i avui pot continuar interpretant, que la gran majoria dels votants volia i vol viure en un règim de llibertats democràtiques, tancant definitivament la llarga nit de la dictadura franquista.

D'altra banda, avui encara són vigents les "leyes fundamentales" del franquisme. Les normes constitucionals vigents són, totes elles, menys la llei de reforma política, gestades en vida del dictador.

Aquest fet condiciona, per ell mateix i per totes les seves derivacions institucionals i personals, la vida política del país. Condiciona l'exercici de les llibertats democràtiques, com hem vist ara recentment amb la llibertat d'expressió. Condiciona el reconeixement i desenvolupament de la personalitat política de les nacionalitats (pensem que ningú no pot tocar les "províncies" fins que no es canviï l'ordenament constitucional). Condiciona les relacions entre el Govern i el Parlament, o sigui entre el Govern i la reunió dels representants del poble legítimament elegits (ara és impensable un vot de censura que comporti de dret la dimissió del Govern i la seva substitució).

Condiciona l'establiment d'unes fermes bases sobre les quals construir un nou concepte de la convivència i de l'ordre públic (recordeu les competències polítiques parlamentàries davant d'esdeveniments com els de Màlaga o Tenerife). Condiciona el lliure exercici del dret a la sindicació o la vaga. Així podríem continuar amb un llarg reguitzell de limitacions.

D'aquí no hauríem de concloure que la superació d'aquestes limitacions només serà possible que amb una nova Constitució, la qual substitueixi les "leyes fundamentales". No podem fer un fetitxe de la Constitució. És un text jurídic que "per se" serviria relativament, si no fos l'expressió d'un consens polític de les diverses forces. Ara bé, la Constitució ha de ser el marc jurídic que permeti l'activitat estable de tots els subjectes polítics que la respectin. I com a marc jurídic tot democràtic ha de convenir que hi ha una notabilíssima diferència entre les "leyes fundamentales" i una constitució democràtica.

A la Constitució s'haurien de garantir tots aquests drets. És a la Constitució on s'han d'establir definitivament les llibertats democràtiques i les garanties necessàries per al seu exercici. S'ha d'articular un principi de convivència democràtica entre les nacionalitats i regions de l'Estat espanyol, basada en els estatuts d'autonomia, que serveixi per inaugurar un procés federalitzant. S'ha de configurar una relació Parlament-Govern que permeti un veritable control sobre el poder executiu.

La marxa cap a la democràcia passa també pel text de la Constitució. Aquest any, 1978, ha de ser l'any de la Constitució, si més no com a expressió que ja hem conquerit i hem consolidat certs aspectes de la democràcia. Per això cal guanyar la batalla de la Constitució. I, per guanyar-la, hem d'aconseguir un consens de la gran majoria de les forces polítiques per tal que el Parlament, en la seva tasca constituent, reconegui la voluntat de canvi democràtic inicialment esmentada. I hi ha motius suficients per tenir seriosos dubtes respecte a les possibilitats plenament democràtiques de la nova Constitució. No podem ser triomfalistes. El resultat no està preterminat i depèn, en part no petita, de la capacitat mobilitzadora i negociadora de les forces democràtiques. La futura Constitució és tasca de tots els democràtics.

Els problemes de la pagesia

Generalitat: cal un Consell d'Agricultura

Una constant sensació d'abandó, de desatenció, travessa, les darreres dècades, el camp català. Creiem que el sector, per les seves característiques productives i per la seva dispersió geogràfica, és dels més necessitats d'una contínua atenció per part de l'administració pública. Per això, malgrat l'experiència de la pagesia so-

bre la ineficàcia, negligència i corrupció administrativa dels darrers temps, torna ara a sorgir un halo d'esperança: que la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya sigui un instrument al servei de la pagesia. Veurem, en aquest article, algunes qüestions relacionades amb la nova institució.

CONSELLERIA D'AGRICULTURA I ALIMENTACIÓ

S'ha fet un primer pas: tenim Conselleria d'Agricultura. Valorem això com una cosa molt positiva, perquè si les qüestions agrícoles estiguessin englobades en un altre departament fóra més fàcil que els problemes i les solucions tinguessin una dedicació prespostària i una atenció política més petites. Per això considerem que s'ha assenyalat un bon precedent.

D'altra banda, mirant envers una consolidació definitiva de la Generalitat, fóra molt adequat incloure la indústria agro-alimentària en la Conselleria d'Agricultura. Hem repetit moltes vegades que per tal d'abordar una reforma profunda dels problemes del nostre camp cal considerar simultàniament la vessant exclusivament productiva i la de transformació comercial o industrial del producte del camp. A Catalunya, aquesta necessitat s'accentua si observem que el 63,1 per cent de la producció agrària es col·loca a la indústria, mentre que la demanda per al consum final amb prou feines arriba a absorbir el 27,9 per cent (el 9 per cent restant es dedica a l'exportació). Això ens mou a opinar que s'incrementaria l'eficàcia de l'aparell administratiu que hagi d'aplicar la

política agrària que li dictin si compregués tots els processos pels quals passa el producte, abans d'arribar al consumidor.

CONSELL DE L'AGRICULTURA

Per discutir la política agrària en concret, aplicar les idees generals, donar pressa a projectes de llei per resoldre els aspectes més particulars, fóra convenient crear el Consell de l'Agricultura. En aquest organisme, integrat en la Conselleria, hi haurien de cabre els organismes vius del camp català. Creiem que la discussió, al nivell més alt, dels aspectes concrets fóra un camí per eliminar l'actual divorci entre el camp i els organismes estatals. En la mesura que es pogués arribar a certs acords entre les parts interessades i l'Administració, creixeria l'eficàcia d'aquesta perquè comptaria amb la col·laboració continuada del sindicalisme, del cooperativisme, de les comunitats de regants, d'experts a títol individual, etc., que estarien representats al Consell. D'altra banda, el camp se'n beneficiaria perquè tindria un accés directe a l'executiu i podria controlar contínuament l'actuació de la Conselleria.

Endemés, aquest organisme seria una via de solució a l'actual contenció sobre la repre-

sentativitat dels interessos agraris que en aquest moment s'està negociant entre la Coordinadora d'Unions d'Agricultors i Ramaders i els ministres d'Agricultura i la Presidència del govern. Caldria garantir la presència proporcional al Consell de les entitats més representatives i dinàmiques, sense els lligams que les Cambres volen mantenir amb el caduc aparell verticalista.

COORDINACIÓ

Una primera feina que tindria la Conselleria, tot just que tingués potestat i mitjans, seria la coordinació de totes les actuacions que en aquest moment fan els diferents organismes de l'Administració. Abans de crear de nou cal deturar-se i estructurar tot el sistema actual. Hi ha un alt grau d'encobriment de funcions entre organismes distints del mateix Ministeri i, a vegades, entre diferents departaments. Per això, la Conselleria hauria d'estudiar un organigrama que delimités amb més nitidesa les competències. Un exemple d'aquesta manca de coordinació el tenim en la qüestió del crèdit agrari. Per a una mateixa inversió hi ha diferents entitats oficials que poden concedir el crèdit i, a més a més, amb tipus d'interès diferents i amb diferents terminis d'amortització. Com es pot comprendre, aquesta situació només ha beneficiat aquells grans propietaris que tenen una influència política més gran i millor informació.

COMPETÈNCIES GENERALS

Al marge dels criteris polítics, si en algun sector la descentralització millora l'eficàcia de l'administració pública, aquest sector és l'agrari. Fins i tot la nostra veïna França, un país poc sospitós de vel·litats descentralitzadores de poder, fa una excepció amb l'agricultura.

Al moment de la negociació sobre el traspàs de competències entre l'Administració Central i la Generalitat, cal tenir presents les possibilitats de l'autonomia per treure el camp de l'actual situació. Tots els organismes que actuen al voltant de l'estructura de producció han de gaudir d'una capacitat de decisió i planificació totalment autònoma. Així, el vast camp de competències de l'IRYDA (Institut de Reforma i Desenvolupament Agrari), de la Direcció General de Producció Agrària, Investigació i Extensió de Crèdits, han de ser traspasats amb les partides pressupostàries corresponents.

Quant a la política de preus, creiem que s'ha de continuar fixant a nivell espa-

nyol. El mercat és únic i, per tant, exigeix una intervenció estatal unificada en els mercats agraris. Cal negociar-la entre tots, però l'aplicació no ha de causar grans distorsions. Una altra qüestió és que la Conselleria consideri que, excepcionalment i per a certs conreus, s'hagi de subvencionar directament els agricultors; però és impensable una política de preus diferenciada a nivell català. El lector ha de tenir en compte que, en ser

La pagesia està decebuda, però ara torna a sorgir un halo d'esperança: que la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat sigui un instrument al servei dels pagesos.

un mercat comú la Comunitat Econòmica Europea, la política de preus es fixa a nivell comunitari i no pas cada Estat pel seu compte. Tanmateix, les actuacions en matèria d'estructura de producció sí que són competència particular dels respectius membres. Voldríem acabar assenya-

lant la responsabilitat dels partits que participen en el Consell Executiu d'unitat catalana a concedir atenció als problemes agraris per tal de no defraudar les esperances renaixents que la pagesia ha posat en la Generalitat.

LLEÓ BENELBAS

Processats altres membres d'Els Joglars

Albert Boadella, encara

La situació al voltant de l'empresonament, a la Model, d'Albert Boadella continua igual en redactar aquestes ratlles; però, la darrera setmana, s'ha dictat processament contra cinc membres d'Els Joglars —Miriam de Maeztu, Ferran Rañé, Gabriel Renom, Andreu Solsona i Arnau Vilardebò— que intervenien a "La torna".

Damunt d'ells pesen les mateixes acusacions que contra Boadella, però l'autoritat militar decretà en els cinc casos la llibertat provisional. Els lletrats defensors, Lluís Krauel, Josep Maria Loperena, Marc Palmés, Antoni Pelegrí i Josep Maria Poch, presentaren, en un escrit redactat en forma unitària, sis "excepcions per a la revocació de l'acta de processament". Entre aquestes excepcions s'al·lega incompetència de jurisdicció, les lesions que es causen tant al Pacte de la Moncloa com a la Declaració dels Drets Humans, i la no concreció d'indícis per suposar l'existència "d'intenció d'injuriar". D'altra banda, l'advocat defensor d'Albert Boadella, Valenciano, tramita l'aplicació de la Llei d'Amnistia

que, des de l'estranger, les adhesions —i la sorpresa per la increïble detenció— han arribat, i en quantitat. Els papers —amb significatives excepcions— s'han ocupat a bastament d'aquest atemptat a la llibertat d'expressió i l'Assemblea Permanent de l'Espectacle intenta continuar coordinant tots els esforços per aconseguir que Albert Boadella surti de la Model. En aquest sentit, ha convocat per dissabte 7 de gener, a les deu del vespre, al poble Espanyol de Barcelona una "Gran festa per la llibertat d'expressió", festa que comptarà amb la

presència de cantants, músics, dansaires, cineastes, poetes, plàstics i altres artistes, alguns dels quals han confirmat que hi aniran: Raimon, Núria Espert, Quico Pi de la Serra, La Trinca, Companyia Elèctrica Dharma, La Voss del Tròpico, Secta Sònica, Coses, Els Comediants, etc. Des de molts sectors de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol es continua expressant l'estranyesa produïda pel fet que sigui possible l'empresonament d'un director teatral que ha vingut exercint la feina per la qual se l'empresona durant tres mesos i complint totes les normes legals. Es tem el consell de guerra. Sembla que hi ha pressa per resoldre l'acta de processament contra Boadella i els seus companys d'Els Joglars.

P. de O.

ZELESTE

5 al 8 de gener	SECTA SÒNICA
12 al 15 de gener	"MANZANITA"
16 al 19 de gener 10'30 de la nit	MARINA ROSELL
20 al 23 de gener	LA VOSS DEL TRÓPICO
26 al 29 de gener	GATO MAS TRILLA

PLATERIA, 65 - TEL. 319 86 41 - BARCELONA-3

PRIMERA ACTIVITAT DE L'ESCOLA CENTRAL

Nadal: Curset de formació del PSUC

Del 27 de desembre a l'1 de gener s'ha celebrat un curset destinat a responsables de formació del PSUC. Aquest curset ha representat la primera activitat de l'Escola Central del Partit, a càrrec del Comitè Central. Hi han assistit més de cinquanta persones de diverses comarques catalanes. El curset ha consistit en dotze conferències seguides de col·loquis sobre economia, història del partit, teoria de l'Estat, qüestions municipals, teoria del partit, sindicalisme, feminisme i crisi de civilització. A més, hi ha hagut una visita comentada a l'exposició sobre història de Catalunya a la Fundació Miró. I dues sessions destinades a qüestions de mètodes, didàctica, mitjans audiovisuals i altres qüestions relatives a l'educació política i teòrica dintre del partit. La incipient biblioteca de l'Escola Central ha estat a disposició dels assistents durant els dies del curset. La cloenda va anar a càrrec del president i del secretari general del partit. El curset ha servit per reforçar la preparació dels assistents, donar-los una abundant orientació bibliogràfica i examinar col·lectivament les experiències i projectes educatius de les diverses organitzacions representades. Els defectes d'organització han impedit que beneficiés més gent. La notable assistència i l'assiduitat amb què el curs ha estat seguit indiquen que hi ha una gran preocupació per llençar una gran campanya de formació política i teòrica dintre del partit.

La Comissió de formació del CC del PSUC anunciarà oportunament les tasques de l'Escola Central del partit que no tardaran a ser endegades.

Albert Boadella

tia per al director d'Els Joglars basant-se en el fet que l'estrena de "La torna" va tenir lloc a Barbastro el 7 de setembre i que la data límit per a l'aplicació de l'esmentada llei és el 6 d'octubre.

Paral·lelament a això, la solidaritat amb Boadella esdevé cada cop més ampla alhora

Les eleccions sindicals s'apropen. La campanya ha començat ja. No cal dir que són unes eleccions molt importants, que cal preparar-les bé. Oferim avui als nostres lectors un resum de com veu Comissions Obreres la campanya electoral i les eleccions mateixes, com les prepara i amb quins criteris i, per tal de contribuir a la tasca de divulgació de les normes públiques en aquesta mateixa pàgina un esquema pràctic,

en forma de quadre, que explica els llocs a cobrir segons el nombre de treballadors de cada centre de treball, requisits i condicions de la votació i altres dades d'interès. La convocatòria de les eleccions la farà l'empresa a sol·licitud de les centrals sindicals o de la majoria dels treballadors. Cal tenir en compte que a les empreses de cinc o menys treballadors no hi haurà delegats ni comitè d'empresa.

La campanya de Comissions Obreres és descentralitzada i aboca els seus esforços a cada centre de treball. Els programes electorals, a cada empresa, es basen essencialment en la plataforma reivindicativa dels treballadors. Al capdavant, és al centre de treball on es lliurarà la verdadera batalla. Per això la campanya electoral "clàssica" (murals, opuscles, adhesius, publicitat, etc.) es complementa amb iniciatives particulars com és el cas de la Construcció de Barcelona, que ha començat a fer el "porta per porta sindical".

Finalment, cal assenyalar que les Comissions Obreres es plantegen la batalla electoral i els seus resultats sense cap esperit "electoralista" en relació a altres centrals sindicals. Els únics "enemics" dels treballadors seran els sindicats grocs que comencen a proliferar, sobretot a nivell d'empresa. La campanya és una batalla d'implantació de la democràcia a les empreses, de desenvolupament de l'acció sindical, de conquesta o consolidació dels drets sindicals i de lluita contra les lleis laborals franquistes.

J.A.

A partir de la primera setmana de febrer

Eleccions sindicals

La campanya de les Comissions Obreres

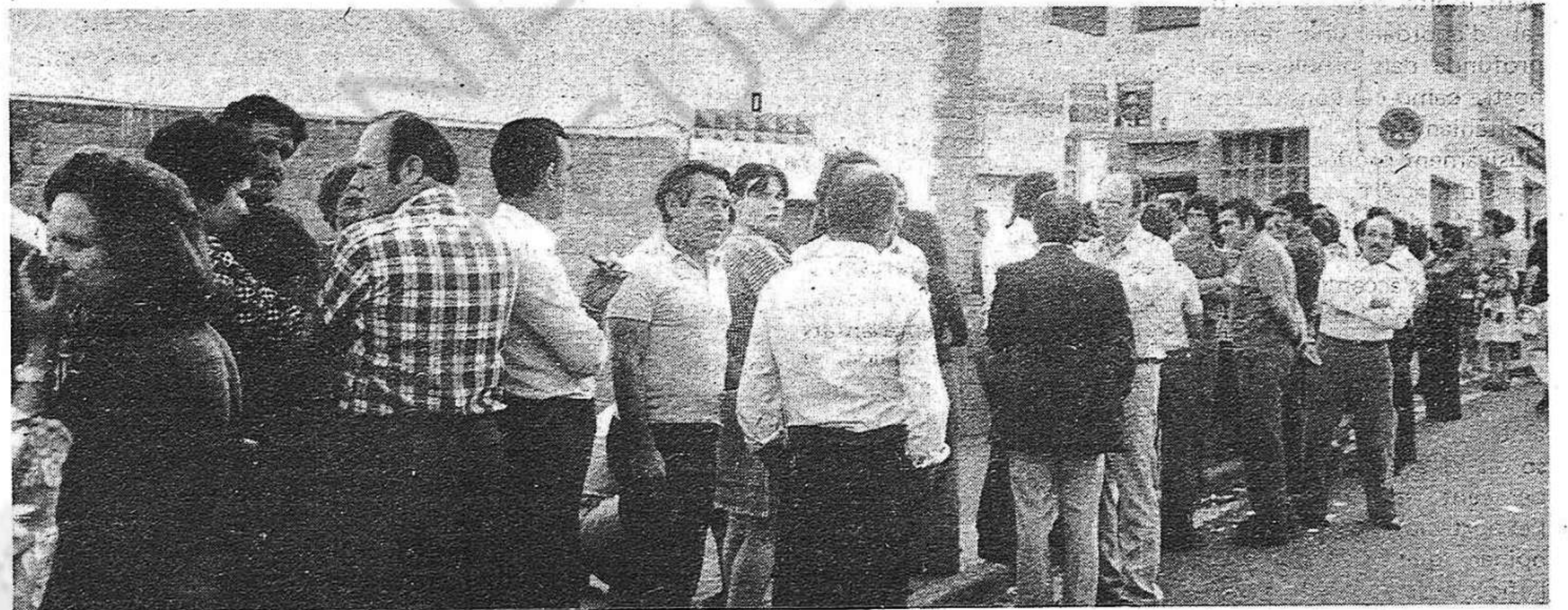
Un balanç de les primeres dades de les eleccions sindicals que ja s'han celebrat a Catalunya mostren un avanç a favor de les candidatures de Comissions Obreres. D'un total de 219 centres de treball, tenim un 53 per cent dels llocs per a CCOO, el 12 per a UGT i l'11 per a USO. D'això ja es pot concloure que, tret d'aquestes tres centrals, no n'hi ha cap altra amb pes real entre els treballadors de Catalunya.

Cal tenir en compte també l'ambigüitat, confusió i deficiències tècniques del decret. Això pot tenir una incidència negativa en tot el procés electoral i pot deixar un camp lliure per a les maniobres dels empresaris. Per això CCOO difondran i explicaran massivament els diferents passos que s'han de fer (convocatòria, cens electoral, formació de candidatures, impugnacions, votacions, etc.)

Però fóra un error arribar a la conclusió que aquestes proporcions es mantindran globalment, en les eleccions. Cal dir, en primer lloc, que a moltes d'aquestes empreses ha estat la presència determinant de CCOO que ha fet possible la mateixa realització de les eleccions. D'altra banda, són empreses on hi ha, en general, molta activitat i sensibilitat sindical; és a dir, una mica l'avantguarda del moviment obrer. També cal assenyalar que, en alguns llocs, la UGT no hi va participar, per la seva postura de no acceptar el sistema de llistes obertes propugnat en assemblees per la majoria dels treballadors.

Un altre aspecte de la campanya de CCOO és insistir en els trets fonamentals del sindicalisme que practica. Un sindicalisme de participació, en el qual els treballadors, des de les assemblees als centres de treball, conservin la seva capacitat de decisió. Un sindicalisme que combina la negociació amb la seva tradicional combativitat, que suposa, abans i ara, la lluita conseqüent pel socialisme, no com a ideologia partidària, sinó com a expressió de l'objectiu final del sindicalisme: la desaparició de l'explotació.

Tot i que aquesta tònica es pugui mantenir en les eleccions de la primera setmana de febrer, les condicions seran bastant diferents. D'una banda, per la normativa electoral decretada pel govern. Entre els aspectes negatius —que són molts— el principal és que les eleccions no són obligatòries. Això, amb les prerrogatives que el decret concedeix a les empreses per convocar-les, les farà difícils de fer a molts centres de treball.

La tasca fonamental de la campanya electoral se centra en la necessitat de fer les eleccions a tot arreu. "Que entri la democràcia a tots els centres de treball", diu un dels lemes aprovats per la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. Es tendeix a trencar la barrera d'indecisió, fins i tot de por, que hi pugui haver en determinats sectors o comarques.

NOMBRE DE TREBALLADORS DE L'EMPRESA O CENTRE DE TREBALL	NOMBRE DE DELEGATS A ELEGIR	NOMBRE DE MEMBRES DEL COMITÈ D'EMPRESA	Com s'han de fer		
			CAPACITAT D'ELECCIÓ	QUI RESULTARÀ ELEGIT	CONSTITUCIÓ DE COL.LEGIS
De 6 a 10	1 (només es faran eleccions si ho decideix la majoria de treballadors)	No n'hi ha	Cada treballador podrà votar tants candidats com llocs a cobrir. Presenten els candidats els sindicats legalment constituïts o un nombre de treballadors igual, almenys, a tres cops el nombre de llocs a cobrir.	Els qui obtinguin el major nombre de vots.	No n'hi ha
D'11 a 25	1	No n'hi ha			
De 26 a 50	3	No n'hi ha			
De 51 a 100	No n'hi ha	5	Cada treballador podrà votar un nombre màxim de candidats equivalent al 75 per cent dels llocs a cobrir.	Els qui obtinguin el major nombre de vots.	Dos col·legis: UN per a tècnics i administratius UN ALTRE per a obrers especialistes i no qualificats. (Els llocs de cada col·legi seran proporcionals al nombre de treballadors de cada grup)
De 101 a 250	No n'hi ha	9			
De 251 a 500	No n'hi ha	13			
De 501 a 750	No n'hi ha	17			
De 751 a 1.000	No n'hi ha	21	Cada treballador podrà votar una sola de les llistes presentades per les centrals sindicals, per cobrir els llocs que corresponguin al seu col·legi. Les llistes podran contenir tants noms com llocs a cobrir i fins un 50 per cent més. Cada elector optarà, dins de cada llista pels candidats que prefereixi en nombre igual al de llocs a cobrir.	Cada llista obtindrà un nombre de llocs proporcional al de vots que hagi rebut. Dins de cada candidatura resultaran elegits els qui obtinguin més vots. Si quedés un o alguns llocs sobrants, s'atribuiran a la llista o llistes que hagin obtingut un romanent de vots més gran.	
De més de 1.000	No n'hi ha	21 més 3 per cada 1.000 o fracció. Màxim: 48			
Amb un nombre de treballadors temporals no inferior al 20 per cent de la plantilla total fixa.	1 per cada 25 o fracció entre el personal eventual	El grup d'eventuals no tindrà comitè.	OBSERVACIONS: En cas d'empat s'elegirà sempre el treballador de més antiguitat a l'empresa, tret del GRUP DELS EVENTUALS, en el qual serà elegit, sempre en cas d'empat, el treballador de més edat. Si una empresa té, en una província, més d'un centre de treball i entre tots els centres sumen més de 50 treballadors, es constituirà un únic comitè d'empresa en representació de tots els centres. EL VOT SERÀ SECRET, LLIURE I PERSONAL.		

VIII Setmana Econòmica (i Política) Internacional GRUP MUNDO d'Edicions

Club Mundo / Barcelona - Espanya
16 gener / 20 gener 1978

CRISI POLÍTICA CRISI ECONÒMICA CRISI EMPRESARIAL

El Grup «Mundo» convoca a universitaris, obrers, professionals de la comunicació, empresaris i polítics, perquè dialoguin, al voltant d'una taula rodona, sobre la crisi més aguda de les darreres dècades, la qual exigeix un profund diàleg per tal d'acondicionar en tot allò que sigui possible el futur del país.

PONENTS

BERLINGUER, Enrico ●
Secretari del PCI

BOYER, Miguel
Economista

BRANDT, Willy ●
President del PSD

CAMACHO, Marcelino
CC.OO.

CARRILLO, Santiago
Parlamentari

CARVAJAL Y URQUIJO, Jaime de
Banca Privada

CASASSAS, Xavier
SOC

DURAN FARRELL, Pere
Empresari

ESTAPE, Fabià
Catedràtic Política Econòmica

FERRER SALAT, Carles *
Empresari

FRIEDMAN, Milton
Premi Nobel 1976

FUERTES, Lluís
UGT

GARCIA CASTRO, Eladio
Sociòleg

GARRIGUES WALKER, Antonio
Advocat

GIMENEZ, Francisco
USO

GOYTRE, Ricardo
Banca Oficial

HARO TECGLEN, Eduard
Periodista

LEVINSON, Charles
Sindicalista. Secretari Gral. de ICF GINEBRA

LOPEZ BULLA, Josep Lluís
CONC

LORENTE, Jerónimo
CSUT

MARCOS, Enrique
CNT

MAZIN, Max *
Empresari

MOLINAS, Alfredo *
Empresari

MUJICA, Enrique
Parlamentari

OLARRA, Luis *
Empresari

REDONDO, Nicolás
UGT

RODRIGUEZ SAHAGUN, Agustín *
Empresari

RUIZ-GIMENEZ, Joaquín
Advocat

SARTORIUS, Nicolás
CC.OO.

SUREDA, Josep Lluís
Catedràtic Hisenda Pública

TAMAMES, Ramón
Parlamentari

TERMES, Rafael *
Banca Privada

TIERNO GALVAN, Enrique
Parlamentari

TRIAS FARGAS, Ramon
Parlamentari

ZAGUIRRE, Manuel
USO

● Pel seu programa electoral pendent confirmació definitiva.
* Representants d'organitzacions patronals.

QÜESTIONS A DEBATRE EN LES TAULES RODONES

- EUROSOCIALISME I EUROCOMUNISME
- EUROLIBERALISME
- INFLACIÓ, ATUR, RECESSIÓ
- POLÍTICA ECONÒMICA ENFRONT LA CONJUNTURA
- BANCA OFICIAL/BANCA PRIVADA
- ¿PACTE/COMPROMÍS SOCIAL?

Si voleu el programa concret i les condicions d'inscripció, dirigiu-vos a Grup Mundo
Cardenal Reig, s/n. Telf. 334 20 00 * - Barcelona-28
Plaça Reyes Magos, 12. Telf. 433 62 07 - Madrid-7

**PLACES
LIMITADES**

A l'hora de brindar per l'any nou i d'acomiar el que tot just ha acabat, no he trobat una fórmula millor que la que serveix de títol a aquestes ratlles.

El meu brindis va semblar pessimista a aquells qui l'escòltaren; però no hi ha res més lluny de la realitat. Des del començament de la guerra civil el 1936, el nostre país no ha conegut cap any millor que el que acabem de deixar.

És veritat que els esdeveniments del 1977 foren el resultat d'esforços i progressos enregistrats durant un període que semblava inacabable, i molt especialment a partir de la mort del dictador. Però és el 1977 quan s'han esdevingut els canvis que han desmedullat el règim dictatorial franquista i han posat els fonaments del règim democràtic que estem edificant.

Aquest any de gràcia de 1977 s'ha aconseguit, per fi, la legalització de l'activitat política de l'oposició, dels sindicats i partits obrers, comprès el nostre, que fou considerat pel franquisme, des dels seus orígens, com l'enemic principal.

No fou una conquesta menys gran la celebració d'eleccions dignes d'aquest nom, malgrat les limitacions derivades del manteniment de les institucions establertes pel franquisme i de la desinformació i la por resultants de quaranta anys de règim dictatorial.

El resultat electoral va donar un nou impuls al procés democratitzador i va determinar que les Corts tinguessin un caràcter constituent. A partir del 15 de juny es van anar eliminant a poc a poc les prohibicions i restriccions que impedien l'exercici dels drets i llibertats consubstancials als règims de democràcia representativa, que, en allò que és fonamental, recull el projecte de Constitució elaborat per la ponència respectiva i que les Corts hauran de discutir i aprovar en el curs de 1978.

L'amnistia dels delictes polítics i la conclusió dels Pactes de la Moncloa consolidaren, el darrer trimestre de l'any, les bases de la democràcia, alhora que ajudaven a superar les seqüeles de la guerra civil i a afermar la reconciliació dels espanyols.

Vot d'any nou

Que 1978 no sigui pitjor

per GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

Per a Catalunya, l'any 1977 va ser encara més positiu, perquè va registrar la restitució —encara que sigui amb caràcter provisional i limitat— de les seves institucions nacionals i històriques.

Això, en gran mesura, es va esdevenir gràcies al fet que les eleccions del 15 de juny varen donar una majoria aclaparadora a les forces polítiques que reivindicaven l'autonomia a partir de les lleis i institucions configurades a l'Estatut de 1932, i una majoria relativa a les forces d'esquerra. Aquest resultat, diferent del que es va obtenir a escala de tot Espanya, és sens dubte a l'origen de la decisió del Govern i del Rei d'invitar el president de la Generalitat a l'exili per anar a Madrid, la qual cosa va suposar el reconeixement oficial de la legitimitat històrica del règim autonòmic català i l'inici de la negociació que va menar al restabliment de la Generalitat. El resultat electoral a Catalunya va determinar també que avui tinguem un Consell Executiu d'unitat catalana, on figuren dos consellers comunistes, i això suposa una garantia d'estabilitat per a la democràcia a Catalunya i, en bona mesura, a tot Espanya. (És evident que l'exemple de Catalunya influeix sobre el conjunt del moviment autonòmic, part fonamental del procés democràtic espanyol.)

Per tot plegat, desitjar que el 1978 no sigui pitjor que el 1977 no constitueix de cap manera un vot pessimista. Podríem estar satisfets si, en arribar el proper any nou, veïem definitivament afermades les conquestes iniciades el 1977.

Més encara: consolidar aquestes conquestes constitueix l'interès principal de la classe obrera, de totes les forces populars, i l'objectiu prioritari dels partits, dels sindicats i del conjunt de les organitzacions democràtiques.

Aquest mes de gener començaran les eleccions sindicals que permetran als treballadors elegir els seus representants a nivell d'empresa, passa fonamental per afermar el nou sindicalisme de classe i per assumir les responsabilitats que el Pacte de la Moncloa i el progrés democràtic els assignen.

Després hi haurà les eleccions municipals, indispensables perquè la democràcia arribi als ajuntaments, que són un ressort clau de la vida del país i del règim democràtic i sense la col·laboració dels quals no és possible assentar el govern autònom a Catalunya. Per això el PSUC concedeix prioritat, en aquest moment, a la rectificació del cens, a l'elaboració d'alternatives realistes als problemes municipals i a l'acció que ha d'assegurar la substitució dels actuals ajuntaments, designats a dit, per uns altres autènticament representatius de la voluntat popular, per a la qual cosa propugnem l'acord entre el PSUC, Socialistes de Catalunya i Convergència Democràtica de Catalunya.

Mentrestant, la Generalitat provisional haurà d'assumir les funcions que avui tenen les Diputacions catalanes i les que el Govern li ha de transferir, condició prèvia perquè la Generalitat esdevingui l'instrument de poder que requereix l'aplicació a Catalunya del Pacte de la Moncloa i de les mesures de govern capaces d'afrontar i superar la crisi econòmica.

Aquestes són, si més no, les tasques que concentraran l'atenció dels comunistes catalans en l'any que comença, amb l'esperança que no sigui pitjor que el passat.

Pel que fa al PSUC, 1977 fou particularment memorable per la nostra legalització, per la inoblidable primera trobada legal de "La Tortuga Liger", pels nostres grans mítings, per la nostra victòria electoral, per la primera festa de Treball, per la celebració del IV Congrés, el primer que el PSUC va fer en la legalitat en els seus quaranta-un anys d'existència. Perquè no sigui pitjor, 1978 haurà de ser l'any del compliment dels acords del Congrés, el de la consolidació definitiva del PSUC com a partit de masses, de lluita i de govern.

El Codi de drets dels treballadors

Una de les contradiccions del procés que estem vivint és que havent estat el moviment obrer el principal artífex de la democratització del país és avui la principal víctima de les reminiscències de la legislació laboral repressiva del període franquista.

Sota aquesta perspectiva cal valorar la proposta que han elaborat les Comissions Obreres i que ha estat presentada en forma de projecte de llei a les Corts pel grup comunista. Es tracta, al capdavant, d'harmonitzar el procés constituent democràtic que les Corts han encetat, amb l'elaboració d'un "estatut" (amb caràcter constitucional) que reculli els drets sindicals i laborals dels treballadors, dins i fora dels centres de treball.

Fóra perillós fer-se il·lusions sobre les possibilitats que les actuals Corts espanyoles aprovin aquesta proposta. El rebuig formal, a la Comissió de Treball, del projecte presentat pel PSOE sobre "Acció sindical a l'empresa" dona una idea de la resistència que el govern de Suárez oferirà al document de Comissions Obreres.

Tanmateix, encara és més significativa l'ofensiva que, des de plans molt diversos, es desenvolupa contra el sindicalisme de classe. No solament a través d'un decret d'eleccions sindicals (en el qual hi ha fins i tot greus retrocessos en relació als sindicats verticals), sinó en l'onada d'acomiadaments, reestructuracions de plantilles, fallides, etc., i la campanya desfermada per la gran patronal a favor del comiat lliure.

Per tant, a la defensa del projecte de llei pel camí parlamentari, caldrà vincular-hi molt estretament l'acció de masses, tant a nivell general —polític i sindical— com, sobretot, en l'activitat diària als centres de treball.

Es tracta d'intensificar l'acció sindical a l'empresa en defensa de les reivindicacions específiques de tipus laboral i sindical. Aquesta seria la millor manera de tractar d'imposar que aquests drets laborals i sindicals —alguns dels quals han estat conquerits— trobin el seu refermant en els textos constitucionals de l'Estat espanyol.

La celebració de les eleccions sindicals a tots els centres de treball pot ser motiu d'una pregonera mobilització dels treballadors, coincidint, tant en el temps com en els objectius, amb el propòsit deliberat del "Codi de drets": Que entri la democràcia a totes les empreses.

J. AZNAR

Entrevista amb Lertxundi

Euskadi: pre-autonomia

La Comissió d'urgència legislativa de les Corts espanyoles aprovà, el passat dilluns, els dos reials decrets- llei que regulen el règim autonòmic per a Euskadi, i també les disposicions per a la resolució del contenciós sobre Navarra. TREBALL ha recollit les primeres impressions del secretari general del Partit Comunista

Preguntem a Lertxundi sobre els paral·lelismes entre la pre-autonomia basca i la pre-autonomia catalana.

—Les atribucions són semblants, i allò que indiquen és un camí per a la recuperació de la personalitat nacional d'ambdós pobles, en el marc de la consolidació de la democràcia a tot Espanya. Potser hi hagi una diferència molt clara i és que així com en el cas de la Generalitat s'ha nomenat el president des de Madrid, per decret- llei, a Euskadi seran els components del Consell que nomenaran el President. És a dir que la composició del Consell de la Generalitat i del Consell del País Basc seran diferents, en el sentit que a Catalunya ha estat el President Tarradellas, que ha nomenat els consellers i aquí serà a l'inrevés. Seran els consellers nomenats pels parlamentaris els qui nomenaran el president. I això fa que el Consell basc ofereixi un caràcter menys presidencialista que el Consell de la Generalitat.

D'altra banda, Lertxundi afirma que res no està tant cat perquè les forces polítiques sense escons al Parlament tinguin una representació al Consell, encara que es recomana que la composició de l'òrgan de govern s'atengui als resultats de les eleccions del 15 de juny. Lertxundi creu que és important no tant

la composició del Consell com la política que aquest farà. En ambdós sentits, Lertxundi creu que cal una política enèrgica que apliqui el Pacte de la Moncloa i, pel que fa a la composició, tampoc es descarta la presència dels comunistes. Preguntem també al secretari general del PC d'Euskadi sobre l'ordre públic.

—La cosa de l'ordre públic és un assumpte molt delicat, perquè realment les forces d'ordre públic tenen, davant del poble, una imatge més d'ocupants que no pas de guardians de l'ordre. El Consell ha de tractar els problemes de l'ordre públic. Això vol dir gestions amb els governadors, però també vol dir orientacions concretes. Ja no diguem de control, que és impossible que s'aconsegueixi, però sí, com ja s'ha plantejat aquí, la reducció de la presència de forces, o fins i tot el trasllat, en alguns casos concrets, de persones destacades pel seu fanatisme a un altre lloc menys conflictiu... No es tracta de negar aquestes forces, sinó de donar-los un caràcter de defensa de l'ordre democràtic.

—¿Quines són les feines més immediates, ara?

—Ara tenim encara el carmel a la boca. En primer lloc cal fer que el Consell tingui

d'Euskadi, Robert Lertxundi, que considera el fet en una importància doble: d'una banda, el significat polític del fet en si, de l'altra, el decret. L'aprovació del decret pre-autonòmic ha estat molt ben rebuda per totes les forces polítiques democràtiques. Pel que fa al sostre, és el sostre assolible avui dia.

una política que sigui forta, que sigui enèrgica. Hi ha una gran polèmica entre el PNV i el PSOE per veure qui ocuparà la presidència. Polèmica no resolta i que si s'enverina pot esterilitzar el propi Consell. Cal aconseguir un clima en el qual els interessos de partit se supereditin als interessos glo-

bals del país. I, després, emprendre la solució dels problemes que afecten la classe obrera i les capes populars: Encariment de la vida, negociació dels convenis... Tasques molt urgentíssimes que exigeixen que s'apliqui el Pacte de la Moncloa a tots els nivells.

NOVA COL·LECCIÓ

Col·lecció "Los marginados"

Marginats per la societat

3 primers títols

Las madres solteras de Mercedes Soriano. Proleg: María Campo Alange. Per que la Societat, que fa un mite de la maternitat, segueix estigmatitzant sense pietat les mares solteres?

Los subnormales de Paulino Castells Cuixart. Proleg: Montserrat Trueta. Entendre un subnormal ens enriqueix la propia vida i ens fa obrir els ulls a l'esperança y a l'amor.

Los presos de Cayetano Núñez y Juan González. Proleg: Fernando Carballo. Quina classe de transformacions internes sofreix el pres durant el compliment de la condena?

200 ptas.

DOPESA

sió de llicències

Modificada la concessió de llicències

L'STATC, el desvetllar els treballadors dels taxistes

El dia de Nadal, els diaris van publicar el decret del decret modificat la concessió de llicències de taxis. Això es podria valorar com un triomf dels taxistes...

contingut del decret...

dents uns, afiliats uns altres, i es va crear una candidatura de llicències de taxis...

Quina era la problemàtica que envoltava la concessió de llicències?

ha buscat una fórmula que considerem que és la més adequada: No donar llicències...

Fins ara, les llicències eren donades normalment a falanxes, a ex-combatents, a gent que les rebia com a gratificació de quelcom...

Carles Ruiz, Secretari d'Administració de l'STATC.

guin transferides pels antics amos als seus arrendataris. El 8 de novembre del 1974, es van celebrar les eleccions al Consell Revisor de la Cooperativa dels Taxistes...

En la seva aplicació, però, el govern va donar llicències, també, a tots els "pluriocupats de l'Administració": bombers, policies, etc., que, a més a més, treballaven en el món del taxi...

Nosaltres, al començament, pensàvem que la Cooperativa no se salvaria. Teníem molts deutes. Creiem que no podríem pagar cap dels nostres deutes...

La missió de la Cooperativa ha de ser la pròpia d'una cooperativa: ha de tenir recanvis, servei d'alimentació, etc.

Una cooperativa dels taxistes.

La missió de la Cooperativa ha de ser la pròpia d'una cooperativa: ha de tenir recanvis, servei d'alimentació, etc.

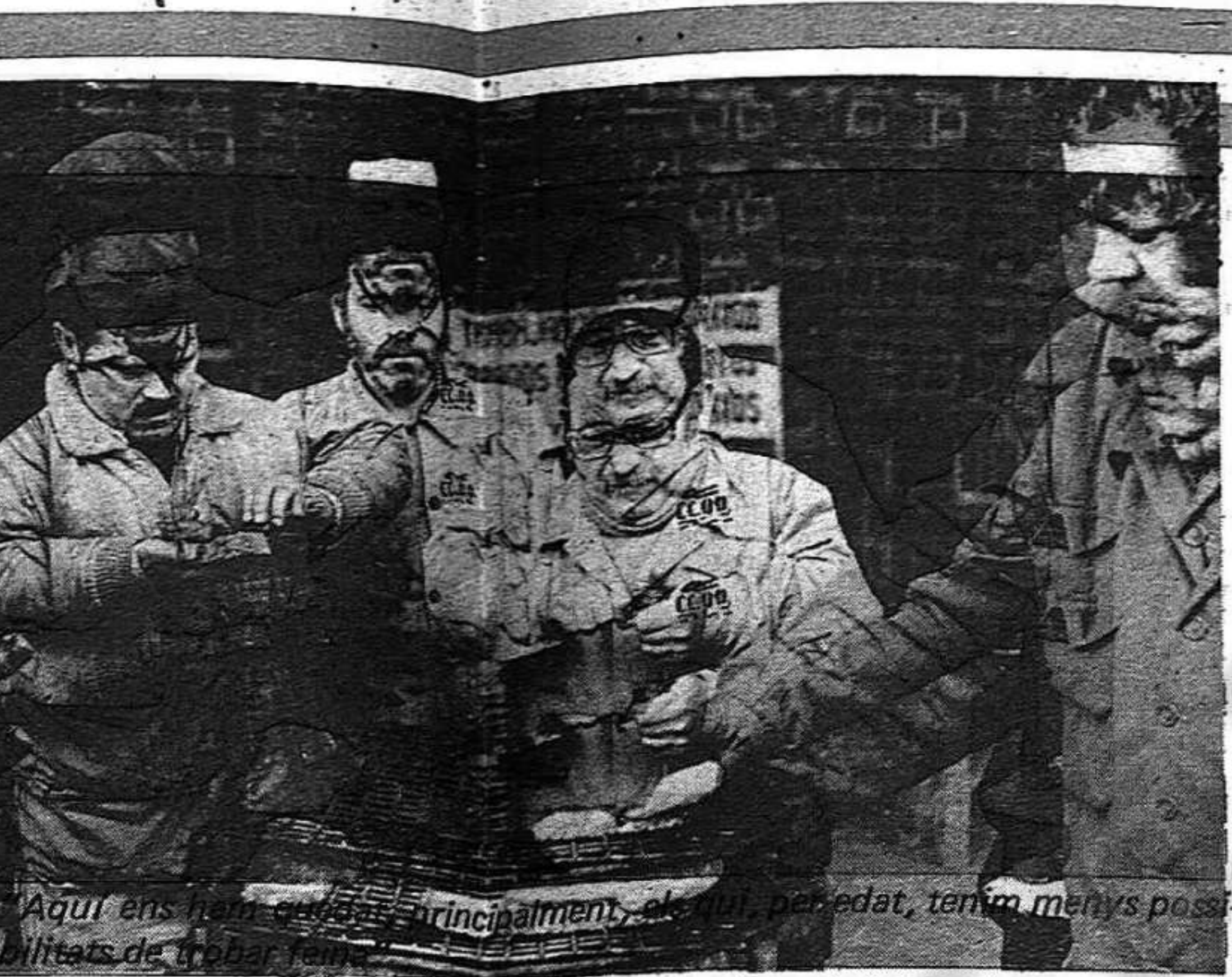
Una dona, llicenciada, més que als professionals del taxi.

No donar llicències més que als professionals del taxi? És una proposta que els taxistes de la Cooperativa del Taxi i de l'ISTATC. Hi ha massa llicències...

Un ajuntament sense cap recurs

Ciutat Badia: la trampa de la independència

Una Ciutat Badia van guanyar les eleccions de bon tros i ara el govern d'UCD els vol fer pagar els plats de la independència. Ciutat Badia és una ciutat de bon tros i ara el govern d'UCD els vol fer pagar els plats de la independència...

Aquí ens hem quedat, principalment, els qui per edat, tenim menys possibilitats de treballar.

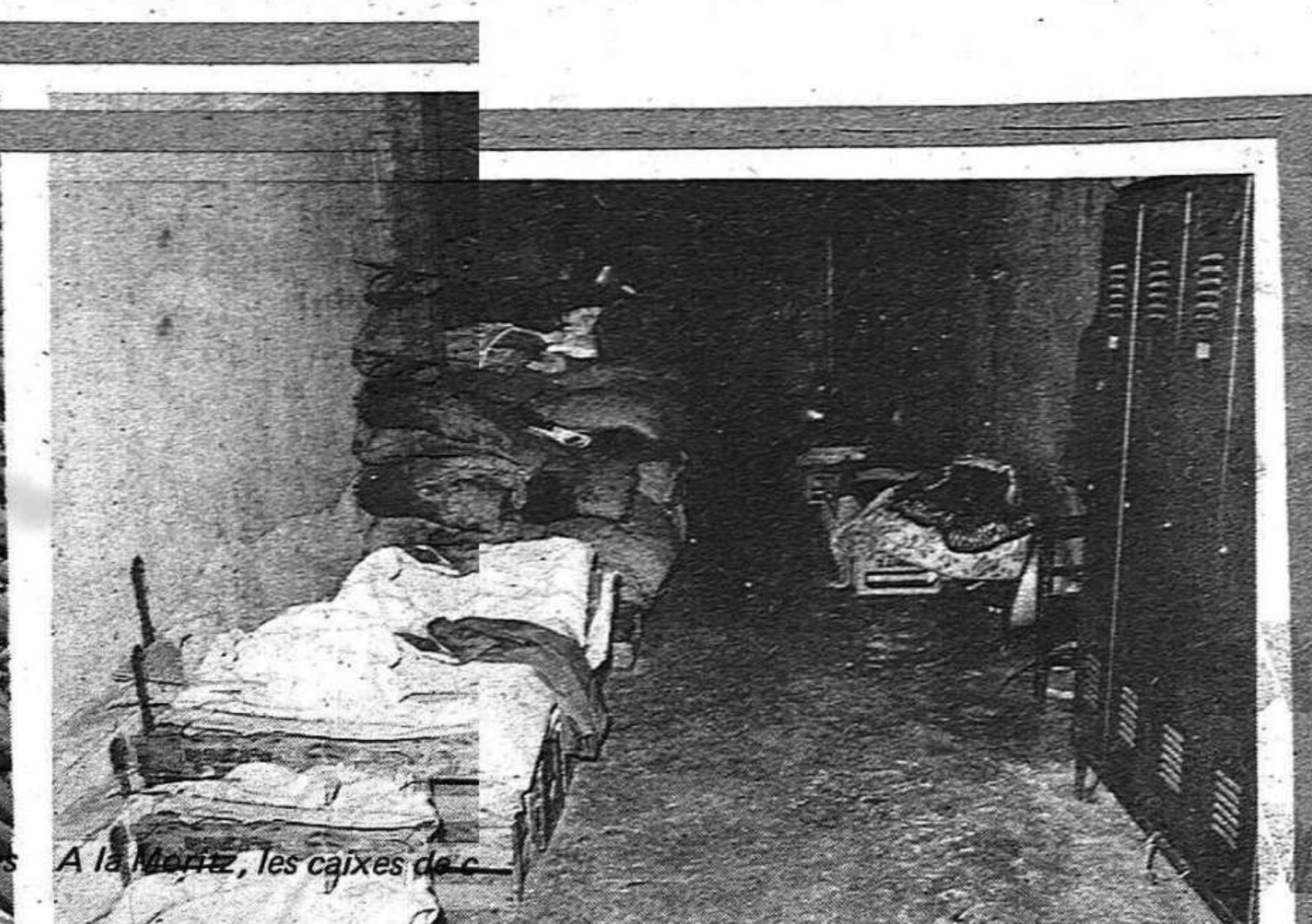
En la Moritz, les caixes de cervesa serveixen ara de somier.

La nit de cap d'any a la Moritz i a Construccions Castells

Tancats per sobre i tancats per sota

Quan arribem davant de les caixes de cervesa, la Moritz, (us en recordeu? "Ep, Epl Epidor"), són les deu de la nit...

ampolles. Unes per pagar i demititzacions si que en tenim moltes. Dintre pagar pagar...

A la Moritz, les caixes de cervesa serveixen ara de somier.

La nit de cap d'any a la Moritz i a Construccions Castells

Tancats per sobre i tancats per sota

La solidaritat rebuda ha sigut molt gran. "Sobretot per la part dels treballadors del treballadors..."

Advertisement for 'El treballadors' with the slogan 'Volem continuar treballant'.

Un ajuntament sense cap recurs

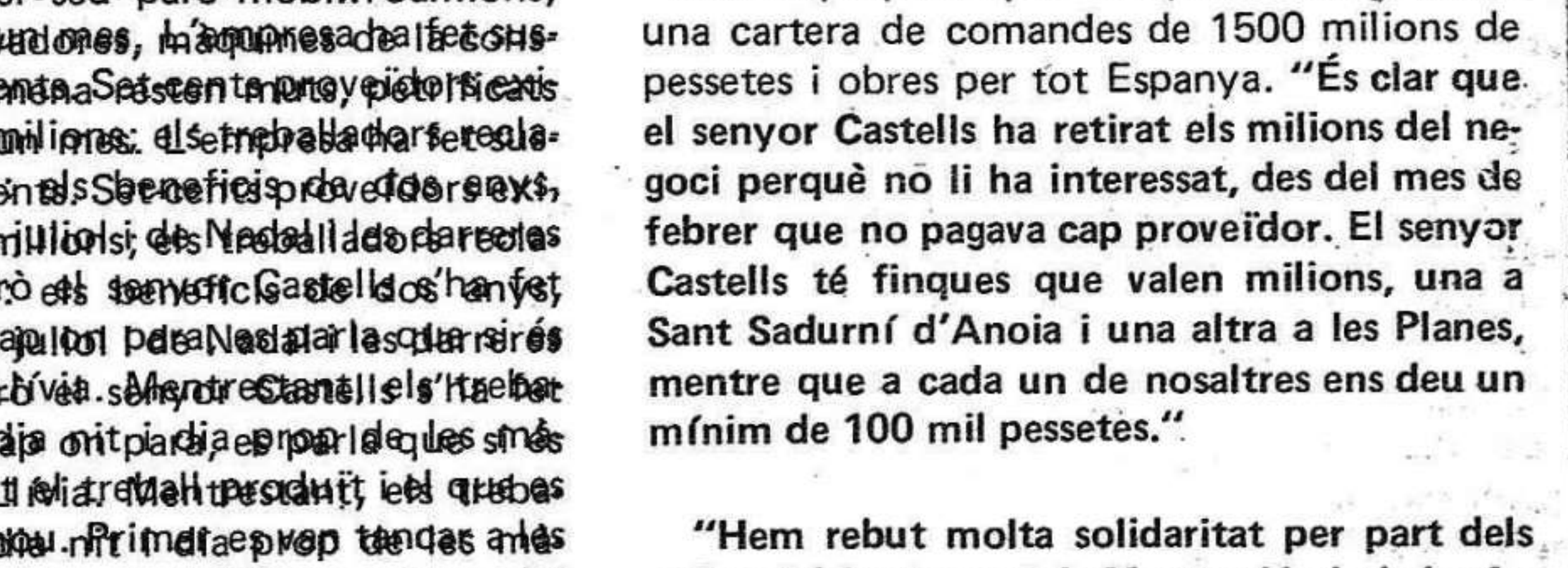
Ciutat Badia: la trampa de la independència

Una Ciutat Badia van guanyar les eleccions de bon tros i ara el govern d'UCD els vol fer pagar els plats de la independència. Ciutat Badia és una ciutat de bon tros i ara el govern d'UCD els vol fer pagar els plats de la independència...

Una obra de construcció a Ciutat Badia.

com una reguera de pólvora política i entitats cíviques a fi de donar-hi un caràcter polític. Ciutat Badia és una ciutat de bon tros i ara el govern d'UCD els vol fer pagar els plats de la independència...

Els tancats de Castells parlen amb l'autor del reportatge.

El sol malda per trencar el vel dels tan frquent en aquesta conca del Besòs. En un cartell, llegim: "Suárez, democràcia".

JOAN SANJUAN

Pacte de la Moncloa: que paguin més els qui més tenen

Des de TREBALL hem tractat en diverses ocasions i des de diferents vessants el contingut i els problemes que planteja l'aplicació dels acords de la Moncloa. Fins ara ens hem referit especialment a la política de sanejament econòmic i a alguns aspectes concrets d'allò que el mateix text del Pacte en diu "transformacions de fons del sistema econòmic", sobretot la reforma de la seguretat social i la política d'urbanisme, sòl i vivenda. Ara, la publicació de l'opuscle "El Pacte de la Mon-

cloa: un objetivo a conseguir", editat pel PSUC i elaborat a partir d'una discussió del Comitè Executiu, ens permet retornar sobre alguns aspectes dels acords, que recollim textualment per creure-ho d'interès per als nostres lectors. El text seleccionat es refereix, dintre del capítol dedicat a la política econòmica a llarg termini, als temes següents: reforma fiscal, perfeccionament del control de les despeses públiques, política educativa i política financera.

REFORMA FISCAL

Pretén una cosa tan senzilla i tan important com és aconseguir que paguin proporcionalment més els qui més tenen i els qui més guanyin, i no, com fins ara, que passava exactament el contrari, tal com reconeixia el mateix Institut d'Estudis Fiscals del Ministeri d'Hisenda a les seves publicacions.

Un aspecte fonamental de la reforma fiscal és la consideració de l'impost sobre la Renda de les Persones Físiques amb caràcter global, personal i progressiu, absorbint altres impostos, com l'IRTP, probablement el 1979.

S'establirà un nou impost sobre el patrimoni i es reestructurarà l'impost sobre les herències, a partir de valoracions actualitzades dels béns, a fi d'evitar les defraudacions perquè no s'hagi declarat el valor real dels patrimonis.

Es modificarà l'impost sobre beneficis de les societats i se n'eliminaran les exempcions fiscals i privilegis que no siguin necessaris, per estimular la creació de llocs de treball.

Es racionalitzaran els impostos indirectes, per adaptarlos als esquemes vigents als països europeus, alhora que

es reduirà el seu pes en el conjunt recaptat i s'augmentaran els impostos directes, ja de manera considerable el 1978. També el 1978 s'augmentarà la "pressió fiscal", exigint amb més gran fermesa el pagament dels impostos.

El problema principal serà aconseguir la "progressivitat" del sistema fiscal (que paguin més els qui més guanyin), ja que el mecanisme de recaptació és molt més rígid per als assalariats (principals tributaris, fins ara, ja que els descompten automàticament l'IRTP), que per als perceptors d'altres tipus de renda, professionals liberals, accionistes, etc.

PERFECCIONAMENT DEL CONTROL DE LA DESPESA PÚBLICA

La reforma fiscal no tindria sentit si paral·lelament no hi hagués un millor control de la despesa pública.

Aquest control s'efectuarà des del Parlament, a partir dels pressupostos de 1979, amb anàlisis prèvies dels "pressupostos per programes" de les inversions públiques en sanitat i seguretat social, obres públiques i, si és tècnicament possible, educació, a fi de comprovar si les inversions són convenientes i rendibles per a la comunitat.

Es detallarà el repartiment territorial de les inversions, a fi de comprovar si es destinen preferentment a les zones menys desenvolupades.

Juntament amb altres organismes de control, s'estableix la conveniència de crear subcomissions parlamentàries per controlar qüestions tan importants com les subvencions i transferències a empreses i organismes públics, despeses fiscals i retribucions de personal del sector públic.

Amb això s'obre una porta decisiva a la tasca de democratització de l'aparell de l'Estat, que permetrà acabar amb les situacions de privilegi i corrupció que el franquisme havia emparat durant quaranta anys.

L'objectiu d'aquest control, doncs, ha de ser introduir millors criteris d'austeritat, eficàcia i democratització al sector públic, per a la qual cosa caldrà comptar amb la col·laboració dels treballadors i funcionaris de l'Administració, de les empreses públiques i de les empreses que treballin per a l'Administració pública.

POLÍTICA EDUCATIVA

Es preveu la democratització del sistema educatiu, com també la gratuïtat progressiva de l'ensenyament, per al qual es destinen els 40.000 milions de pessetes del pla extraordinari d'escolarització i la creació de 400.000 places d'EGB, 200.000 de preescolar i 100.000 de BUP, el 1978, tal com ja hem assenyalat anteriorment.

A banda d'altres millores (retribució del professorat; abaratiment de llibres de text; participació de pares i professorat al control del funcionament i condicions dels centres, com també de l'aplicació de les subvencions als no estatals; incorporació de les distintes llengües i continguts culturals en tots els nivells educatius obligatoris; obtenció del sòl per a escoles, etc.), s'estableix l'obligació que el Ministeri d'Educació i Ciència informi trimestralment a la Comissió Parlamentària d'Educació sobre els nivells de compliment del Pla d'escolarització, i també caldrà exigir que s'informi sobre el compliment de les altres mesures. A Catalunya, la política educativa s'ha d'orientar des de la Generalitat i, per a això, s'assignaran els fons necessaris.

POLÍTICA FINANCERA

Sobre aquesta política en concret el Pacte de la Mon-

cloa es compromet a presentar a les Corts, abans del 31 de maig de 1978, un projecte de llei per a la nova regulació dels òrgans rectors del Banc d'Espanya i del crèdit oficial.

Es preveu que les entitats oficials de crèdit es financiïn, almenys en la tercera part, amb fons captats del mercat.

Això suposa una disminució de la massa monetària circulant, que ajudaria a paliar la inflació en convertir en inversió productiva un estalvi improductiu, i evitaria haver de sufragar aquests crèdits amb nova creació de diners, d'efectes clarament inflacionaris.

Les Caixes d'Estalvis presta-

ESPELULACION NO ESCUELAS - SI

El Pacte de la Moncloa preveu la democratització del sistema educatiu, com també la gratuïtat progressiva de l'ensenyament, per al qual es destinen els 40.000 milions de pessetes.

ran atenció prioritària a la finançació de les petites i mitjanes empreses.

Sobre això caldria proposar una política creditícia a mig i llarg termini, que possibilitaria sanejar l'estructura financera de les empreses, en lloc de suposar un simple pegat a la seva líquidesa conjuntural amb el descompte de lletres.

El funcionament de les Caixes d'Estalvis serà vigilat per les autoritats financeres i la

Secció de Política Monetària de la Comissió d'Estudis del Congrés i es garantirà la representació efectiva dels impositors als seus òrgans de poder i, quan calgui, de les entitats i corporacions i dels propis governs autonòmics del seu àmbit territorial.

Cal destacar la renovada insistència en les incompatibilitats bancàries, i hom pot suposar que s'aplicaran amb més rigidesa que no fins ara.

Política monetària

La Banca tanca l'aixeta

Els darrers dies, les informacions oficials o oficioses del Banc d'Espanya han deixat veure que el creixement de la quantitat de diners (disponibilitats líquides) en l'economia no s'ajustava a les previsions del Pacte de la Moncloa. El pacte preveia que aquest creixement passés del 20-21 per cent el primer semestre del 1977, al 17 per cent durant l'any 1978. Segons el Banc d'Espanya, el mes d'octubre hi ha hagut un creixement molt inferior (10-12 per cent), i això podria portar greus conseqüències per a l'economia del país. En efecte, si el creixement sofrís un descens com aquest, moltes empreses, especialment petites i mitjanes, podrien trobar dificultats a l'hora d'obtenir crèdits, fins a arribar a fer fallides o a presentar expedients de crisi, amb un important increment de l'atur. Cal, doncs, veure l'origen d'aquest comportament anormal. S'ha de dir que, en la quantitat de diners, s'hi computa tant l'efectiu en mans del públic i empreses com els diferents dipòsits, tant si vénen d'imposicions com de crèdits obtinguts.

La reducció en el creixement d'aquesta quantitat podria venir originada per dues raons. Una, que el comportament de la banca privada al nostre país és tradicionalment molt poc flexible. Per això les indicacions donades pel Banc d'Espanya no foren seguides durant el mesos juliol-setembre i, el mes d'octubre, els bancs recuperaren el temps perdut reduint els crèdits d'una manera accelerada. D'altra banda, l'anunciada llei de Reforma Fiscal, i especialment els punts referents al secret bancari, féu que molts titulars de dipòsits retirassin els fons dels seus comptes i, per l'efecte que això té sobre el crèdit, la quantitat de diners va baixar de cop.

Malgrat les tensions que aquest fet va provocar i el perill que suposava per a l'economia, cal remarcar-ne els aspectes polítics, per preveure el futur funcionament del sistema bancari.

És necessari potenciar els instruments de control de la política monetària a través del Banc d'Espanya (cal tenir

en compte que només existeixen uns mínims instruments des de 1970). Per això cal posar sota control democràtic els òrgans directors del Banc d'Espanya i dels Bancs de crèdit oficial, mesura ja contemplada en el Pacte de la Moncloa.

També cal poder incidir en el comportament de la banca privada, trencar-ne la inèrcia i adequar el seu comportament a les necessitats actuals. Per això caldria complementar les lleis d'incompatibilitats bancàries amb altres normes que regulessin la relació entre el Banc d'Espanya i la Banca privada. En darrer lloc, però no menys important, cal exigir la creació de comissions parlamentàries que controlin la política monetària i les institucions financeres públiques i privades, punt de partida per anar cap a una planificació més global de l'economia en la qual les institucions de crèdit responguin a les necessitats socials.

Amb aquestes mesures es podrien evitar fets com el que la premsa ha denunciat els darrers dies: la banca privada no ha fet ús de les possibilitats que donava el Banc d'Espanya per fer front a les majors necessitats monetàries de Nadal (paga doble, etc.). Malgrat que aquest comportament es podia deure a qüestions conjunturals, els seus efectes són massa perjudicials per al país, i especialment per a la classe treballadora. És necessari, doncs, vigilar perquè es compleixi i compleixi el Pacte de la Moncloa en els aspectes financers i monetaris.

La banca privada no ha fet ús de les possibilitats que donava el Banc d'Espanya per fer front a les majors necessitats monetàries de Nadal (Fotos d'arxiu)

ENRIC CERDÀ

índice

AGÈNCIA DE PUBLICITAT DE SERVEIS PLENS

- * CREACIÓ REALITZACIÓ DE: Campanyes publicitàries - Anuncis - Pel·lícules publicitàries - Cinema i T.V. - Plafons publicitaris - Ràdio
- * PUBLICITAT DIRECTA: Opuscles - Catàlegs - Cartells - etc.
- * LLENÇAMENTS - DIFUSIÓ d'abast nacional - regional - provincial - local - en tots els medis.

índice

ARTS GRÀFIQUES

- TALLERS D'IMPRESSIÓ EN OFFSET I TIPOGRAFIA.
- ALTA QUALITAT EN TOTS ELS TREBALLS.
- SERVEI RÀPID.
- PUNTUAL SEGURETAT I SRIETAT EN EL LLIURAMENT D'ENCÀRRECS.
- PRESSUPOSTOS RIGOROSAMENT AJUSTATS.
- EXPERIÈNCIA EN L'EDICIÓ DE LLIBRES I REVISTES

índice

Sempre cap al futur
Casp, 118-120, 5è., 2ª - Tels. 225 60 85 - 225 67 87
BARCELONA - 13

Els regidors fan el sord

Mataró: crisi ajuntament-partits

MARESME (Josep Sivilla).— El darrer ple municipal de Mataró és dels que faran història. Ens referim al que, amb caràcter extraordinari, es va celebrar el dia 23 de desembre. El tema principal va ser la convocatòria d'oposicions restringides per cobrir les places vacants de la plantilla d'empleats municipals i, entre aquestes, les dels quatre alts tècnics municipals que fins ara havien vingut exercint-les, algun d'ells des de fa molts anys, amb contractes anuals renovables.

L'Ajuntament, desoïnt el parer dels partits polítics, que es pronunciaven a favor de la convocatòria de proves d'accés per a tot el personal excepte els quatre alts tècnics va aprovar l'expedient enmig de moltes tensions i va provocar, d'aquesta manera, una gran crisi en les relacions que fins ara havien existit entre la Comissió de Partits i el consistori.

Com els lectors de TREBALL recordaran, fa un temps es va suscitar a Mataró una polèmica al voltant de les oposicions que l'Ajuntament volia convocar abans d'acabar l'any, i que adjudicarien amb caràcter definitiu, les dues places d'arquitecte municipal i les dues d'enginyer als qui fins ara ho venien essent mitjançant contractació. La posició de la majoria de partits davant d'això era negar-se a acceptar que les oposicions es convoquessin, ara, per als quatre alts tècnics, pel lligam estret que existeix entre la mala gestió municipal d'aquests darrers anys i les seves persones, i també per la hipoteca que suposaria per al futur ajuntament democràtic haver de comptar, per força, amb aquests tècnics. La negativa que es fessin les oposicions no es referia, en cap moment, però, a les altres places de funcionari municipal, com es va voler fer creure en determinat moment per part d'algú interessat a desprestigiar els partits i a crear confusió.

Al ple del dia 5 de desembre ja es va introduir aquest tema com a punt d'ordre del dia, i ja llavors la "Comissió de Partits Polítics" va adreçar un document a l'Ajuntament en els termes que abans hem expressat. No obstant això, l'expedient en qüestió va ser deixat incomprensiblement sobre la taula enlloc de ser tractat com els partits proposaven. Però ara no ha estat pas així, i en aquest darrer ple extraordinari s'ha tirat per la via ràpida i s'ha aprovat allò que hom considerava que no es podia aprovar sense comprometre greument el futur. I es va aprovar amb un sol vot en contra, el del senyor Linares —conegut empresari matoroní— que va donar proves, si més no, de seny, que ja és molt. Una vegada aprovat l'expedient polèmic, una bona part del públic assistent al ple va abandonar la sala en senyal de protesta i indignació. Entre ells els representants dels principals partits de Mataró.

Ara la crisi és oberta. Segons hem pogut saber de fonts properes a la Comissió de Partits, aquesta està disposada a trencar les relacions que fins ara existien amb l'Ajuntament, entre altres coses, perquè entén que l'actitud d'aquest, ultra ser irresponsa-

ble, ha col·locat les coses en un "carreró sense sortida". La Comissió ha convocat una roda de premsa, que en el moment d'escriure aquestes línies encara no s'ha celebrat, per explicar la postura presa després d'aquest esdeveniment que suposa, segons la

Els regidors de l'Ajuntament de Mataró es fan el sord... si més no de conveniència (Foto E. Quintana)

Comissió, que "l'Ajuntament ha incomplert el seu compromís adoptat el mes de juliol passat, en el qual manifestava la seva manca de representativitat per decidir en afers de transcendència per al futur municipal i es comprometia a demanar el consens dels partits majoritaris de la ciutat".

També sabem que es prepara un acte públic en el qual s'informarà a la ciutat de l'activitat realitzada per la Comissió fins ara i es farà una anàlisi de la postura negativa adoptada actualment pel consistori.

Fins a les municipals

Sant Boi: proposta de pla d'urgència

SANT BOI (Josep Chabàs).— Les eleccions generals van donar un triomf clar a les forces democràtiques de Sant Boi: el 77 per cent dels vots emesos foren atorgats a les candidatures del PSUC (31 per cent), Socialistes de Catalunya i Pacte Democràtic per Catalunya. Aquests resultats van posar clarament de manifest que els partits democràtics de la localitat no podien resignar-se al paper d'espectadors passius de la gestió municipal sinó que havien d'afrontar decididament l'enorme responsabilitat que els conferien els vots del poble.

Per això, els partits democràtics majoritaris de la localitat van constituir, juntament amb altres forces polítiques i entitats ciutadanes, una comissió d'informació municipal i de fiscalització sobre l'Ajuntament, amb els objectius d'estudiar el pressupost municipal, evitar qualsevol mena de decisió "de darrera hora", per part del consistori, que repercutís desfavorablement sobre el conjunt de la població i, finalment, fer pressió damunt l'Ajuntament perquè fossin ateses les necessitats més urgents dels veïns, assenyaladament pel que fa a ensenyament, sanitat i urbanisme.

El retard de les eleccions municipals, amb la consegüent persistència d'un consistori mancat de tota representativitat popular i amb la perspectiva d'un llarg període durant el qual els problemes que afecten la localitat no fossin abordats amb prou atenció, o fins i tot fossin desatesos, ha creat una situació nova que ha desembocat en la necessitat d'una intervenció activa —no solament de control— de les forces polítiques de Sant Boi en l'administració local.

La necessitat d'aquesta intervenció activa es concreta en una proposta que la comissió de política municipal del PSUC a Sant Boi ha formulat a tots els partits polítics democràtics de la localitat, i que ha assolit un ampli consens entre ells, i també a l'Ajuntament, que l'ha rebuda favorablement.

El "Pla econòmic i polític d'urgència" proposat és un intent de donar contingut, a nivell local, als acords de la Moncloa i d'assenyar les bases que facin possible la participació dels organismes de masses en l'administració municipal. És un programa per al trànsit cap a un ajuntament elegit democràticament. Es proposa "l'elaboració del pressupost municipal per a l'any 1978 per una comissió mixta de representants de l'Ajuntament i dels partits polítics signants" de l'esmentat pla d'urgència. Es pretén fer una força especial en la inclusió, al pressupost de 1978, de partides per a la lluita contra la desocupació i per contrarestar els déficits de serveis públics que pateix la població.

En aquest pla es contemplen una colla de mesures tècniques, com són "l'actualització immediata del cens d'habitants" —ja engegada—, l'actualització del cens d'empreses per tal de facilitar la recaptació tributària, el "control dels preus de mercat" i un "estudi de l'ocupació actual de vivendes socials" amb

la participació dels organismes de masses. També "posar a punt i mantenir un servei mèdic d'urgència, amb dotació d'ambulància i metge de guàrdia".

En l'aspecte polític, el pla d'urgència comprèn la "participació de representants dels partits polítics a les reunions de la Comissió Permanent de l'Ajuntament" i especifica que aquesta participació ha de ser "amb veu, però sense vot", com correspon a una situació en què els esmentats representants, en no haver estat elegits per sufragi universal, no es poden atribuir la facultat de prendre cap mena de decisió.

S'hi contemplen altres mesures relatives a "l'accés de les associacions de veïns i entitats locals a les diferents seccions, arxius i serveis de l'Ajuntament"; a la "llibertat d'organització dels funcionaris en la defensa dels seus interessos a l'interior de l'Ajuntament"; la "intervenció del consistori i de les centrals sindicals en la contractació del personal comprès en el cens de parats de la vila"; la "desarticulació del Sometén"; i la "requisició d'armes de foc als civils i l'exposició pública de la llista dels qui, segons la llei, puguin disposar-ne, especificant els motius legals de la seva tenència".

Les forces democràtiques de Sant Boi expliquen, al pla d'urgència, que únicament la participació activa i general de tota la població permetrà acomplir-lo, i es comprometen "a mantenir estrets contactes amb les centrals sindicals i les associacions de veïns per tal d'informar i estudiar conjuntament la marxa i el compliment dels acords signats".

És clar que l'aplicació d'un programa d'intervenció municipal com aquest suposarà un ric cabal d'experiències per a totes les forces polítiques que accediran a l'ajuntament de Sant Boi després de les eleccions municipals. Però també és veritat que la solució més idònia per a la població és que aquest període de transició sigui com més curt millor i que, per poder donar una resposta efectiva al munt de problemes que té plantejats la localitat, les eleccions municipals, que obriran una porta a la democràcia a nivell local, s'han de celebrar com més aviat millor.

L'expedient de crisi de «La Plantada»
Cardona, paralitzada

CARDONA (Manuel Luís).— Aquest dissabte passat finalitzà la tancada dels 166 treballadors de la fàbrica La Plantada, de Cardona, que pertany al grup Gallifa. Els treballadors van decidir tancar-se davant la imminent aprovació de l'expedient que l'empresa va presentar el mes de novembre passat i que deixaria més de 200 treballadors sense feina.

El punt culminant de la tancada, que va començar el dia 23 del mes passat, fou la vaga general de tota la població convocada per les centrals sindicals per al dia 29 amb el suport dels treballadors i que es produí amb un èxit sense precedents en aquella població. Hi hagué una concentració davant la fàbrica i un grup dels tancats s'afegí al quasi

més d'un miler de persones que, immediatament després, desfilaren en manifestació pels carrers de Cardona.

En finalitzar la tancada, els treballadors de La Plantada sortiren en manifestació, a la qual s'afegiren d'altres treballadors. Tots plegats marxaren pacíficament entre crits eufòrics d'agraïment a tota la població.

Els acords es varen signar a la seu del govern civil de Barcelona, després d'una reunió de tres hores presidida pel sots-governador. L'empresa es compromet a obrir el centre de treball el dia 9 de gener per començar l'activitat laboral el dia 16. Els treballadors accepten cobrar del subsidi d'atur durant el període del 30 de setembre de 1977 al 16 de gener del 78 i la suspensió dels contractes de treball;

accepten també que, des del 16 de gener fins el maig, es reduïxi la jornada de treball en un 33 per cent. Durant aquest període els treballadors percebran el salari pels dies de treball més la part proporcional corresponent a festes i diumenges. Durant els dies restants, d'atur, cobraran les prestacions de desocupació que reglamentàriament els corresponguin, completades per l'empresa fins a fer-les coincidir amb el salari real. Empresa i treballadors estudiaran la possibilitat que alguns treballadors, que vulguin, s'acullin al pla de reestructuració de la indústria tèxtil. L'empresa autoritza a una comissió tècnica, nomenada pels treballadors, perquè estudiï la viabilitat i futur econòmic del centre laboral de Cardona.

CINE PADRO

C/. de la Cera, 31

EXCEPCIONALMENT
PER POCOS DIES
UN PROGRAMA DOBLE
AMB "CLASSE"La classe
operaia
va in paradiso

(LA CLASSE OBRERA VA AL PARAISO)

Un filme de
ELIO PETRIGIAN MARIA VOLONTE
MARIANGELA MELATO - GINO PERINICESACCO E
VANZETTI

-color-

Un film de Giuliano Montaldo

amb Gian Maria Volonté
i Riccardo Cucciolla

Els problemes de l'urbanisme, també a Sant Joan Despí: ara el PSUC ha proposat un "pla econòmic i polític d'urgència" a totes les forces polítiques i socials de la vila.

«Quatre mil mots», darrera obra

Pere Quart, el poeta de les mil veus

D'acord amb l'"Avui" del dia de Nadal: l'aparició d'un llibre nou de poemes com Bartra o Pere Quart exigeix un tractament especial, més enllà de la ressenya o el comentari crític. Representen, en efecte, la revitalització d'una obra de pes, l'ocasió per sospesar que han aportat a la literatura catalana. Doncs bé: Pere Quart, Joan Oliver, acaba de publicar *Quatre mil mots*, que Joan Triadó ha qualificat com "un compendi de Pere Quart, una mena de 'Pere Quart per ell mateix', i que comprèn Joan Oliver i tot". Les notes que segueixen, inevitablement personals, volen ser un petit homenatge al nostre gran poeta i ciutadà, aquell que ens feia cantar, a cor, en el primer Price dels poemes: "llibertat, llibertat, llibertat", o el qui feia més divertides les revetlles als Caputxins de Sarrià, durant la "caputxinada" constitutiva del Sindicat Democràtic, recitant:

"Que jo mateixa, si no fos tan lleiga,
en lletra clara us contaria el fet:
temps era temps hi hagué una vaca cega:
jo sóc la vaca de la mala llet!"

¿Té o no redactades les seves Memòries, l'escriptor Joan Oliver? Els qui creiem que sí, i que ens les deu —ep!, parlo d'un deure de ciutadania, no de lletres impagades— voldríem escollir en les primeres pàgines de la vida dels Oliver a Can Revel·la, ara temple dels escombriaires, de les quals a *Circumstàncies* només en trobem un tast. Voldríem, ben especialment, saber qui va contar la Bíblia al quart dels nois Oliver (¿potser en Sardà i Salvany?), quin era l'humus religiós que el voltava... (Sí, és cert que l'obsessió religiosa travessa tota l'obra de Pere Quart, cosa que no justificaria, tanmateix, la faixa al seu darrer llibre.) Voldríem saber com celebrava el Nadal (potser no tan sarcàstics, els seus nadals, com els de després de *Vacances pagades* i potser més delerosos d'innocència, com els de *Terra de naufragis*). Voldríem saber les històries, contades a mitges, dels anys joves a Sabadell; conèixer l'amistat primera amb Trabal, tot allò del Club dels Senyors, amb ase i tot, els jocs florals que guardonaven Pompeu Fabra, el sentit d'oci que havia mirat de contagiar entre els ciutadans d'una ciutat tan atafegada com Sabadell... Les Memòries ens durien, penso, fins a les col·laboracions a la revista de Sabadell i a la publicació, l'any 34, d'una obra ja perfecta: *Les decapitacions*.

Un poeta que havia començat fent sàtira moral a *Les decapitacions*, i que obté l'any 36 el Joaquim Folguera amb *Bestiari*, un dels llibres més divertits i més brillants de la nostra literatura, rep, com tots els seus conciutadans, la sotragada del 19 de juliol. L'actitud de l'Oliver és ben clara: se syndica a la UGT, és un dels membres més actius de l'Agrupació Catalana d'Escriptors, forma part de la comissió que intenta entrevistar-se amb Companys... i que és rebuda per Terradellas, el qual, després de sentir el llarg i abrindat discurs de Pous i Pagès formularà la pregunta: "¿O sigui que es sindiqueu? Que jo sàpiga, Homeru no s'havia syndicat mai", sentència que provocà, naturalment, les iras de Riba, Trabal, Pompeu Fabra, el mateix Oliver, Pous i Pagès...

El mateix any 36, amb l'edició de l'*Oda a Barcelona*, Pere Quart pren partit, tot i que no és home de partit. (Em deia fa poc: "Em van insistir molt perquè ingressés al PSUC. Vaig ser-hi molt a prop, però mai no m'hi vaig afiliar. Segurament perquè concebia el paper de l'escriptor com a independent dels partits polítics...") Hi ha un fragment de l'*Oda a Barcelona*, fragment que desapareix en edicions posteriors, que fa tremolar alguns dels contemporanis del poeta:

"Barcelona,
seràs si vols la capital activa
de la petita Rússia d'Occident
UERRA ESSA HAC

Una reedició singular

"La fesomia geogràfica de Catalunya"

Acaba d'aparèixer una reedició singular: *La fesomia geogràfica de Catalunya*, de Pau Vila. La primera edició era de l'any 1937, havia estat feta pel Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya, i era destinada "als heroics combatents antifeixistes". La d'ara conserva les característiques de la primera, si bé porta un pròleg d'Enric Lluç, professor de la Universitat de Barcelona, mitjançant el qual ens és explicat el caràcter d'ambdues edicions, així com l'esforç que ha suposat la recuperació de la part gràfica del llibre (moltes de les fotografies de l'edició del 37 eren del tot impossibles, ja que el paisatge al·ludit havia estat profundament transformat).

De cop estaríem temptats a creure que l'actual és una edició nostàlgica. I no és així. Pel que fa als seus trets essencials, la fesomia geogràfica de Catalunya roman idèntica, naturalment: la influència dels vents i de l'aigua, la vegetació i els conreus, el litoral marítim, fins i tot l'orientació del poblament no han vari-

"Unió de Repúbliques Socialistes Hispàniques"..."

La veu de Pere Quart és poderosa, sovint té una fermesa que fins i tot desconcerta. L'he vist preocupat per l'ambigua situació política del país. L'he trobat molt més jove, molt més rebel, inconformista, que fa un any. La seva bonhomia no és enscudada ni farcida de tòpics, convencional: arrenca, ben al contrari, d'un instint profètic, l'instint de qui no ignora que "som hominics caiguts i cecs, arrapats a la mísera vida, de fe cruel (...), que ens urpim els uns als altres", com havia explicat a *Terra de naufragis*. Ara, aquesta veu, altrament gens dogmàtica, gens apocalíptica, s'ha fet més greu encara. Els temes del darrer llibre són "travessats d'un corrent sovint imperceptible d'ironia, al capdavant una forma d'humorisme trist i fatigat —ho admeto—, a l'ombra del qual són també revelades vives espurnes del meu creixent escepticisme sarcàstic o de l'enujós pessimisme que, aquí i allà, m'empenyen a tergiversar o reduir a l'absurd postulats de molt crèdit, però, si més no, tèrbols." (*Quatre mil mots*, "Als lectors", pp. 7 i 8).

Aquest to sentencios de tota la poesia de Pere Quart adquireix ara tons lapidaris:

"Conserves velles ranciogen, poden.

Crim contra el poble

clama venjança.

genera penes dures.

Ningú, ni un déu, no pot amnistiar-les."

Ara bé, en aquest mateix llibre, Pere Quart transcendeix el to sentencios i es lliura a denúncies polítiques molt concretes, arriscadíssimes. Vegeu, si no, el llarg poema "Versos elementals als catalans de 1969", en el qual la denúncia als Altíssims Senyors no és feta mai de vaguetats sinó que són acusats de por "corrompuda i corruptora, tan injusta, fundada en la por, d'un ordre incivil", "els Summes Senyors Intocables / conjuminen, avui, amb sarcasme, / segons lleis que ja neixen guexades, / tribunals que resulten incerts, però dòcils, / guarnits de togats, / xerraires minúsculs, / fatxendosos autòmats / que tremolen per dins com les fulles", i encara, Senyors que

"ens engeguen les grans desfildes
de monstres d'acer, sorollosa ferralla,
amença sinistra,
excessiu espantall,
dreçat, sí, contra el poble
indefens i badoc
que calla i treballa, i que paga!"

Bon compendi de tot allò que Pere Quart ja havia escrit, no hi manca tampoc una bona mostra de poesia religiosa, també arà més concreta, més càustica i urgent, més obsessionada pel tema central de la pèrdua de la innocència del primer missatge nadalenc en mans d'una Església constantiniana ("Infant rosadenc, somrient, Déu petit, ¿per què creixes?"), amb mostres formalment tan perfectes com *L'altra fe*, que comença amb un vers de cal·lidoscopi

"Un ponent tardoral, cardenalici", i acaba amb una nova pregunta-clau:

"Les llavors de Jesús, prou abundants
¿quan prendran a l'entranya dels humans
per al retorn, en treballosa albedo,
de l'altra fe desvaticanitzada?"

(Cal no confondre, i tampoc aquí, poesia religiosa i poesia bíblica, que en l'obra de Pere Quart no sempre fan camins paral·lels. De la poesia de tema bíblic llegiu la divertidíssima exègesi casolana, de la qual només en transcrivim una petita mostra:

CAIM
—Què has fet del teu germà?—
digué Jahvè a Caím.
I el jove contestà,
mig cínic mig taujà:
—Calia fundar el crim!"

at tant. Sí que han variat, en canvi, els graus de deteriorament dels recursos naturals. Les concentracions industrials tenen un pes diferent. El respecte per la natura ha estat del tot ignorat al llarg del franquisme... L'obra de Pau Vila, mestre i historiador nascut, fa més de noranta anys, a Sabadell, actualment a Caracas, pàtria d'exili que ara comparteix (sis i sis mesos) amb el seu pis, atapeït de fitxes i papers manuscrits, a la Diagonal tocant a Mallorca, és un esperó que ens imposa una lectura actual, urgent i programàtica, de les terres catalanes.

Potser només hauríem de lamentar el preu de l'obra (500 pessetes), justificable potser per l'altíssim cost d'una obra tipogràficament perfecta, però que qui sap si impedirà que arribi a totes les escoles, centres, grups i estudis de la realitat catalana: als heroics combatents per la Catalunya més digna del 1978.

BERTA PADRÓ

Una nota final: la presència, més subratllada que mai, a l'obra de Pere Quart, de Catalunya, "la petita pàtria". Ultra els versos patriòtics ja esmentats, en l'adreça als catalans del 1969, gosaria dir que aquesta apareix més subratllada que mai en totes les circumstàncies del llibre —i, si se'm permet la paradoxa, vull recordar que les "circumstàncies" són un dels elements "essencials" en la poesia de Pere Quart ¿A qui pot estranyar, per tant, que enmig d'un discurs estètic, "Llenguatges i paraula", Pere Quart afirmi del llenguatge del poeta que:

"No val per a tothom, que només val
per als fills entenents d'una contrada
acordats per un fet nacional" ?

IGNASI RIERA

"Conocer Lenin y su obra"

De l'hagiografia a la reflexió

Incidint en la reflexió obrera a l'entorn de la significació del leninisme, ha aparegut aquest breu llibre de 144 pàgines, de Francisco Fernández Buey (1), si bé —cal dir-ho— al marge de les qüestions més anecdòtiques que han donat una major espectacularitat al tema, en detriment de les consideracions més aprofundides.

L'autor de l'obra que començament utilitza en el seu treball el mètode de comparar cronològicament les elaboracions polítiques i teòriques de Lenin amb el context polític i, així mateix, de relacionar les lectures i les interpretacions de Marx, en funció d'aquest mateix context polític. Tot el treball està fet amb un lloable intent d'objectivitat que tendeix a "trencar el clíxé instrumentalitzador segons el qual el leninisme hauria estat una continuació lineal de les teories exposades pels fundadors del marxisme, tant en el pla de les anàlisis econòmico-socials com pel que fa a les orientacions polítiques més particularitzades".

L'autor fuig, en general, de les valoracions personals, intentant oferir un element de reflexió que relaciona sempre aquests tres elements fonamentals: lectura dels clàssics, conjuntura política, aplicació en l'explicació teòrica i en la interpretació pràctica. Aquesta manca d'interpretació valorativa, malgrat tot, va disminuint progressivament al llarg de l'obra, començant per introduir interpretacions hipotètiques i acabant per extreure —sobretot, a la tercera part del llibre— interpretacions valoratives, qüestionables com qualsevol interpretació, però, en general, sempre ben construïdes i raonades.

Considerem, aquesta obra, de lectura recomanable, fins i tot deixant de banda estar o no d'acord amb la selecció de les formulacions leninistes,

que, obviament, són separades del context general de l'extensa obra de Vladimir Ilich. En un moment, però, en què es pot caure en la temptació d'instrumentalitzar l'expressió "leninista" com un tot, que enterboleixi el contingut real de l'operació de sanejament, teòrica i política, que potencialment porta el debat que hem obert, experiències com les que ha fet Francisco Fernández Buey són lloables i estimulants. Vladimir Ilich Uliianov, Lenin, nascut el 1870 i mort el 1924, no se'ns ofereix com un compendi momificat sinó com una realitat viva, reflexiva, canviant, responsable i humana. L'autor tracta amb respecte —jo diria, fins i tot, amb estimació— la figura del gran revolucionari, en ajuda a fer comprendre els canvis que una observació superficial o una lleugera comparació de textos podrien fer aparèixer com incoherents i contradictòries.

Al fil de la lectura, hom sent la temptació d'acceptar com un tret de la personalitat de Lenin aquella descripció que l'autor en fa a la pàgina 93 quan diu: "la rapidesa d'una intuïció política que li permet captar de seguida la substància de les situacions noves i trobar, amb igual celebritat, la via de sortida d'una cruïlla abans d'haver trobat els conceptes adequats per fer aquesta intuïció intel·ligible als altres."

En tot cas, la lectura d'aquest opuscle ajuda a comprendre Lenin com a un gran revolucionari; a sentir-se autènticament leninista, en el sentit més desaccralitzador de la paraula.

(1) "Conocer Lenin y su obra", Francisco Fernández Buey. Editorial DOPE-SA. Col·lecció "Conocer".

Una alternativa per debatre

El teatre als barris

Som en uns moments de plena expectació. I a molts nivells. Pel que fa al teatre, assenyalaria la necessitat urgent de matisats debats per trobar possibles alternatives que signifiquessin treure la pràctica teatral dels límits estrets que li va imposar la dictadura franquista. En aquest sentit podríem dir que, per exemple, tan vàlida és l'actual feina del Teatre Lliure —Teatre Estable a la barriada de Gràcia— com la d'Els Comediants, d'inequívoc signe itinerant. I més encara: l'agitació cultural que, tal com jo ho veig, cal promoure per dinamitzar la nostra societat hauria de passar per un front cultural conformat pels diferents sectors de la cultura —teatre, cinema, música, etc.— i imposat en un objectiu comú: donar la batalla a la ideologia dominant. És precisament en aquest plantejament d'alternatives que la necessitat d'un teatre als barris, per als barris guanya tot el seu significat. El tema cobra ara particular importància a partir de dos fets: la roda d'espectacles als barris, organitzada per la Coordinadora d'Espectacles Infantils i els plantejaments que ha fet públics el TBO. (Teatro de Barrio Obrero, format fa set anys per un grup de treballadors de Vallecas).

ANTECEDENTS DIFÍCILS

Els antecedents d'aquest teatre als barris, per als barris són aquí plens de bona voluntat però limitats, en la seva pràctica, per la repressió política present durant aquests anys. De manera molt concreta fins al 70, l'anomenat Teatre Independent es va encarregar d'apropar-se als barris, de portar-hi teatre amb uns mínims continguts ideològics progressistes alhora que obria nous circuits d'exploració del producte en qüestió. Efectivament, la necessitat de recerca d'un públic nou es complementava amb la marginació cultural d'un vast sector de la societat. La falta de continuïtat en aquesta aportació i el caràcter exclusivament itinerant de la majoria d'aquests grups limitaven decisivament el valor d'aquella feina. També és veritat que, per molts, la dedicació d'una part de la seva activitat a un sector públic marginat esdevenia la resposta concreta a un compromís de tipus moral. La procedència de la immensa majoria dels membres d'aquests grups, els plantejaments d'origen i el context polític en el qual desenvolupaven la seva pràctica teatral, la rebaiaven considerablement i, al capdavant, no era la resposta vàlida a la necessitat d'un teatre als barris, per als barris. D'altra banda, grups de base han vingut intentant una pràctica teatral a partir dels problemes específics dels seus barris d'origen, fent servir, fins i tot, un llenguatge certament vinculat als interessos d'aquests nuclis urbans. Però la repercussió acaba per diluir-se dins de l'escassa acció cultural als barris. I la falsa imatge que es tractava d'una pràctica teatral menor, d'un teatre d'aficionats, d'un teatre per passar l'estona es consolidava entre molta gent, i sobretot entre aquells als quals, de veritat, no interessava cap altra imatge, per tal de mantenir la seva privilegiada situació política. Cal afegir també que, per exemple, l'actual legislació sobre locals i llocs de representació ha es-

tat —i de fet és— una arma sempre en contra d'aquells bons propòsits.

Es podria plantejar un llarg i apassionant debat a partir d'aquests interrogants: ¿Només el mateix proletariat i els mateixos camperols són capaços de fer el teatre per als qui habiten barris i pobles? ¿Esdevé impossible, des d'una formació burgesa, fer un teatre per al poble? En tot aquest debat, les respectives aportacions d'experiències plenes d'interès, com les dels grups La Pipirondà, Gil Vicente o El Camaleón (nascuts a Barcelona a les darreries dels anys 50) s'haurien de tenir ben presents. La duríssima repressió política d'aquells moments capava, no cal dir-ho, molts intents originàriament interessants.

EL TEATRE DE BARRIS NO ÉS UNA PRÀCTICA MENOR

Tal com deia al començament, penso que corre pressa un ampli i rigorós debat per tal de trobar alternatives a la nostra pràctica teatral. I en aquest ventall de possibles opcions, penso que el teatre als barris, per als barris hi té un lloc assegurat. Tinguem ben present que els nous barris nascuts al voltant de les grans urbs —i en aquest sentit Barcelona ofereix un vast camp de reflexió— no van tenir ni temps ni oportunitat d'incorporar-se a la geografia urbana de la ciutat. Perquè ho impedeix un abisme social, econòmic i cultural. Els diferents barris de la perifèria apareixen com altres tants mons a part, incrustats en aquest altre més vast que és la ciutat; i vénen conformats, majoritàriament, per un proletariat rural emigrat cap a les grans urbs davant del creixement industrial d'aquestes. I tenen —per no entrar en matisos— entre els seus drets el de la possessió de la cultura en la seva àmplia i variada gamma de significats. Tenen dret —i necessitat— que l'al·ludit front cultural arribi i s'installi als seus límits.

El debat al voltant d'un tea-

"La Trágica": teatre als barris

tre als barris, per als barris hauria de determinar l'elaboració d'un pla de pràctica teatral que contempli aquesta alternativa no com una pràctica menor sinó com una pràctica específica a partir d'una infraestructura i d'unes característiques pròpies. I tot això, no cal dir-ho, encaixat en un projecte general de política teatral que la Generalitat, amb urgència i amb rigorositat, hauria de promoure. Durant força temps, per raons que tots coneixem, els moviments de teatre als barris ha estat sobretot un moviment ple de bona voluntat, però no la resposta adient que les classes populars tenen avui pendent. Des de la perspectiva de pràctica significant, el teatre no és específicament polític, sinó que l'hem de contemplar dins dels supòsits ideològics. Per això la seva relació amb la lluita de classes es concreta en

la coneguda batalla que sostenen la ideologia burgesa i la ideologia proletària. Deia al principi que tan vàlida és la feina del Teatre Lliure com la d'Els Comediants. I ho serà tant la que, com una pràctica específica, faci un teatre dels barris, als barris, per als barris. Un teatre que no haurà de ser ni revisionista ni idealista. Un teatre, al capdavant, que haurà de formular-se en el marc de l'ampli debat necessari dels treballadors de l'espectacle i entendre's a partir de les seves característiques pròpies. I, sobretot, com una de les alternatives possibles quan la legalitat del franquisme està desbordada i cerquem de posar remei al penós deteriorament en què quaranta anys de dictadura deixaren la cultura a nivell de l'Estat espanyol.

PÉREZ DE OLAGUER

Esports

El professional també fa sacrificis

A qui li quedés el dubte de si el jugador de futbol és un treballador o no, segurament en sortiria si hagués conviscut amb ells el dia de cap d'any. El dia u de gener és festa per a tothom, fins i tot per a les línies aèries de viatgers, ja que és l'únic dia de l'any que el cel es manté net d'enginys mecànics.

Enguany —el periodista no té festes— celebrarem la revetlla de cap d'any a Alacant amb els jugadors blaugrana, desplaçats al País Valencià per enfrontar-se amb l'Elx en el partit de la Primera Divisió. Quasi bé tots els jugadors, igualment que els tècnics, auxiliars i directius, tenen família i el seu desig hagués sigut romandre a Barcelona amb els seus. Es sopà a les deu i, als voltants de les dotze, els bigotis postissos, els barrets de paper i fins i tot els espanta-sogres feren llur aparició. Cadascú ficava els grans de raïm a la boca del company de l'esquerra. Després, una copeta de xampany per cap i... a dormir. L'endemà, tres milions de seguidors esperaven una victòria.

Aquests jugadors, els del Barça, del Madrid, de l'Espanyol, són uns assalariats privilegiats. Però com ells, altres de categories inferiors, fins i tot de regional, es privaren de la companyia

Artola i Carles Rexach, a l'hora del xampany i les disfresses. L'endemà ells dos foren els millors blaugrana al Nou Altavix. I és que la barrilla no està renyida amb la feina. Cada cosa al seu moment.

Discos per a nens

La diada dels Reis és sempre un bon moment per parlar de productes dirigits a la mainada. Quan els aparadors es llancen a captar la seva atenció i la televisió omple els seus espais infantils amb spots de joguines, és un bon reclam parlar del disc infantil, sovint oblidat pels crítics.

Els nens se saben el tema del Marco fins on poden —és de difícil entonació—, ja atinen més amb la cançó del simi Amedio i estan prou còmodes per un globo dos globos tres globos. El nen, teledidicte precoç, rep el missatge que li llença la petita pantalla i dona resposta al seu poderós estímul. Tan poderós que té difícil competència, vegeu si no com un dels elepés més venuts de tots els temps a l'Estat espanyol va ser el primer dels Gaby, Fofó, Miliki i Fofito.

En un context emmarcat per aquesta forta competència del monopoli de la imatge, un parell d'editores catalanes llancen discos per a nens. Edigsa, el sensacional *Xiula Maula*, amb arranjaments i direcció musical de Jordi Sabatés i les cançons infantils de la *Trinca*. I la col·lecció *Pardal d'Apolo Records* amb un seguit de títols on hi cap des de el conte recuperat (*El petit Príncep* de Saint-Exupéry, *La flor romanial*, etc.) fins a la cançó popular, d'ara i d'abans i d'aquí i d'allà. Amb aquesta col·lecció, l'infant-receptor pot conèixer (i cantar, molt més important) temes tradicionals de Catalunya, França, Alemanya, Castella, les Illes, cançons d'autors tan significatius com Woodie Guthrie, Pete Seeger... Noms com Xesco Boix, el grup *Ara va de Bò* o Júlia Leon s'encarreguen de fer-los-els arribar, amb més músics —de la talla, entre d'altres de Víctor Ammann, Xavier Batllés, Sedó Garcia...— i amb les veus d'altres nens de diferents escoles, veus que ajuden a trencar la primera barrera comunicativa entre el nen-receptor, la font i un canal sempre difícil i fred —sobretot quan és pràcticament desconegut— com és el disc.

A part de la satisfacció del gust infantil —tret important—, aquests discos són un eficaç ajut al professor de música que té la papereta difícil de començar a fer entendre als nanos l'art del so i, una cosa que sempre és més important, desvetllar l'interès cap a la participació. És comprovadíssim que tot això s'aconsegueix molt més així que no amb els estudis de mecanisme de qualsevol autor, en els quals l'infant només hi veu la tècnica, identifica el fenomen musical amb el virtuosisme i ignora la capacitat expressiva de la melodia —que es pot traduir en cançó— o del ritme —que es pot traduir en dansa—.

Endemés, començar amb la riquesa de la cultura musical popular sempre és començar bé. Perquè l'art popular és ric i perquè, alhora, no deixa de ser tècnic ni virtuós. I aquesta és la clau.

A.B.

familiar per tal d'oferir un triomf a l'afició que manté l'entitat. És l'anvers de la moneda.

TARRADELLAS, A SARRIÀ

El president Tarradellas estigué al camp de Sarrià, a la matinal que disputà l'equip blanc-blau a l'Hèrcules d'Alacant que prepara Joanet, un porter català que anà a raure a la millor terra del món en la seva peregrinació professional i que s'ha establert allí definitivament.

No cal dir que era obligada la visita a Sarrià del president com ho és també la que farà al Sant Andreu aquesta setmana. Encara que només sigui per donar sort a l'equip visitat, puix el Barça golejà, amb la seva presència, el Las Palmas i l'Espanyol vencé l'Hèrcules per dos gols a un. Per si de cas, en Romero, president del Sant Andreu, ha convidat Tarradellas en la visita del difícil Girona que, si pot, s'endurà els dos punts.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Tota l'expedició blaugrana celebrà, Michels inclús, la revetlla. Junts posaren per al nostre fotògraf. (Fotos: Xavier Vallès)

Campanya de promoció fins al 26 de febrer

TREBALL: triplicar la venda, 4.000 subscriptors

Doblar en el curs del mes de gener la venda militant de TREBALL i triplicar-la el mes de febrer i endegar una campanya de subscripcions al nostre periòdic són dos dels principals acords adoptats per la secretaria de Propaganda, d'acord amb la redacció de TREBALL i el Secretariat del Comitè Central del PSUC, en el marc d'una campanya de promoció i venda de les publicacions pel partit, que culminarà en una setmana especial entre els dies 18 i 26 de febrer.

UN DOBLE OBJECTIU

La campanya, que de fet comença el mes de gener, es proposa com a objectiu principal: l'increment de la venda de TREBALL en un context particularment preocupant i difícil, per a la premsa escrita i, especialment, per a la premsa catalana, de la qual l'òrgan del Comitè Central del PSUC és un dels més valuosos exponents. Aquest objectiu respon a la necessitat política de fer arribar la veu del PSUC a tot el poble de Catalunya, més enllà dels límits actuals, i a la necessitat econòmica d'aconseguir rendibilitzar el nostre periòdic, actualment deficitari. I això exigeix posar l'accent en la venda militant, assumida directament per les organitzacions del PSUC, i, en general, en l'esforç dels afiliats i amics del partit, que constitueixen l'eix que ha de moure una empresa editora com la de TREBALL.

Es tracta d'una campanya descentralitzada, amb iniciatives pròpies a cada lloc, concebuda amb una actitud ofensiva, com un esforç col·lectiu que cal planificar a cada agrupació i a cada comitè. I que reclama gran audàcia i imaginació.

LA VENDA MILITANT

Com és conegut, TREBALL arriba a bona part dels quioscos de Catalunya des del mes de setembre de 1977. Quan vàrem posar TREBALL al quiosc ho vàrem fer perquè estàvem convençuts de la necessitat de "normalitzar" la presència del nostre periòdic en el món de la premsa i en la vida política de Catalunya i, perquè la via comercial podia permetre'ns arribar més lluny d'allà on fins aleshores havíem arribat en la distribució militant. Aquestes raons segueixen aconsellant la utilització de la venda comercial. Però, ara com abans, cal dedicar els millors esforços del partit a la venda militant, que ha estat, és i serà en el futur un instrument de relació política amb el poble i una pràctica educadora per a tots els militants del PSUC. I cal dir, autocríticament, que no totes les organitzacions del partit ho ha comprès així. Més aviat al contrari: la venda comercial no ha anat acompanyada d'un increment de l'esforç militant, esforç que havia permès, ja al mes de maig de 1977, quan el PSUC era encara un partit il·legal, arribar a una difusió de 25.000 exemplars setmanals de TREBALL.

Reactivar la venda militant vol dir, en primer lloc, recuperar les experiències que són

ja patrimoni de tot el partit i, en segon lloc, trobar-ne de noves, adequades a la nova situació. En aquesta direcció creiem que caldria posar l'accent en la distribució i venda de TREBALL a les grans concentracions obreres i de masses, sense oblidar, però, la venda al carrer, feta de manera que no faci la "competència" als venedors professionals de premsa.

Al costat d'un increment de la venda militant, la campanya es proposa adequar a les exigències del mercat el volum de la venda comercial, que no sempre ha estat la convenient, trobant la relació equilibrada que és necessària entre la venda militant i la venda comercial. En aquesta perspectiva, caldria que les organitzacions del partit es plantegessin un control estricte de la venda comercial: saber, a cada barri, quants exemplars arriben, on arriben, quants són retornats, etc. I,

"Reactivar la venda militant vol dir, en primer lloc, recuperar les experiències que són ja patrimoni de tot el partit"

fins i tot, plantejar-se la venda per la via militant dels exemplars sobrants dels quioscos, que es poden adquirir al mateix quiosquer.

ELS GRUPS DE DIFUSORS

Una experiència reeixida en algunes localitats és la dels grups de difusors de TREBALL. Aquests són un conjunt de militants i amics del PSUC que dediquen llurs esforços principals a la venda militant organitzada del nostre periòdic. I aquesta és, per a ells, la principal activitat política. Els grups de difusors són, malgrat les poques experiències que en tenim, la font principal de venda de TREBALL i també de MUNDO OBRERO, òrgan del Comitè Central del PCE, que els comunistes catalans hem de considerar com a propi. Els grups actuen especialment els caps de setmana a les portes de les empreses, de les escoles, dels mercats, als bars i les tavernes, anant casa per casa... d'acord amb les peculiaritats de cada zona. Lliuren l'exemplar del periòdic, el cobren, estableixen amb el com-

prador una relació personal... Els membres de cada grup es reuneixen, fixen els criteris del seu treball, examinen col·lectivament les seves experiències i fins i tot entre uns i altres grups s'estableix una competència que serveix d'estímul permanent a la seva activitat. La creació de grups de difusors de TREBALL arreu de Catalunya és, ara, un objectiu polític molt important, una eina insubstituïble per incrementar la venda del nostre periòdic.

QUATRE MIL SUBSCRIPTORS

Una fita concreta de la campanya és aconseguir quatre mil subscriptors. És coneguda la resistència dels lectors a subscriure's a una publicació que saben que rebran, en el millor dels casos, un dia més tard que si l'adquireixen al quiosc. Però, tot i acceptar això i saber que TREBALL farà tot allò que estigui al seu abast per tal que les subscripcions no retardin més d'un dia la rebuda regular de cada exemplar del periòdic, es tracta d'una subscripció política, que ha de permetre a TREBALL fer front sense estretors a les despeses creixents d'una publicació com la nostra, que es proposa assolir ca-

da dia una millor qualitat i servir millor i amb una professionalitat major els treballadors i el poble de Catalunya. La campanya per aconseguir quatre mil subscriptors es dirigeix, doncs, en primer lloc, als militants del partit, però també als seus amics i als seus votants, que són, recordem-ho, prop de 600.000 a tot Catalunya. Un moment especialment indicat per potenciar les subscripcions és el del canvi de carnet del partit, que, com se sap, comença tot just ara, el mes de gener.

LA SETMANA DEL 18 al 26 DE FEBRER

La campanya, com abans hem indicat, culminarà en una setmana especialment dedicada a la promoció de les publicacions del PSUC. La setmana començarà els dies 18 i 19 de febrer, dedicats a la venda massiva al carrer, a la instal·lació de parades i llocs públics de venda, amb la presència dels dirigents del partit. En el transcurs de la setmana, caldria organitzar gran quantitat d'actes més o menys reduïts, reunions als locals del partit per tal d'examinar col·lectivament el sentit de TREBALL i les altres publicacions, valorar-ne críticament el contingut, aportar noves iniciatives, examinar les experiències dels grups de difusors i veure com donar-los caràcter permanent. I també de projectar externament TREBALL, realitzant cartells i murals i programant activitats públiques que contribuïxin a la promoció del periòdic. La setmana culminarà els dies 25 i 26 de febrer, amb un esforç final de difusió i venda en el qual caldria que hi prengué part tot el partit.

UNA ENQUESTA A LA RÀDIO

El PSUC desvetlla confiança davant les eleccions

El noranta per cent de les persones enquestades pel programa de Ràdio Peninsular "A toda Radio" votarien per Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC, com a futur alcalde de Barcelona. L'enquesta, realitzada per un equip del programa dirigit per Luís del Olmo, va ser donada a conèixer dimarts, dia 3, a l'hora habitual de difusió del programa.

No serà així, però, si més no, el resultat de l'enquesta pot ser una expressió de la confiança que desperta el PSUC davant la pròxima celebració de les eleccions municipals.

EL DEL PSUC A MONTORNÈS

Un local per a tot el poble

Montornès del Vallès (Corresponsal).— "El local del partit no pot ser la nostra segona clandestinitat", ha dit algú. El perill a la introversió hi és, però el local, si se l'utilitza de forma adequada, pot servir per apropar més el partit al poble. Així sembla que ho han entès els militants del PSUC de Montornès.

Josep Martínez, secretari general del PSUC a la localitat ens ho explica: "Abans de legalitzar-nos vàrem llogar un local molt petit que aviat no ens va servir. Des de fa més i mig tenim aquest més gran i més cèntric, també més car. La finançació del local no se'ns fa difícil, hem fet dues sessions de cinema amb força èxit. En la primera vàrem projectar *La ciutat cremada* i els beneficis varen ser per al local. En la segona, un documental sobre l'11 de setembre i els diners que vàrem recollir, unes vuit mil pessetes, van ser per als tancats de la Moritz."

Actualitzar el cens

Tothom ha de poder votar

Molta gent es va quedar sense votar el 15 de juny. El cens electoral no estava ben fet i les seves irregularitats i buits van privar una bona quantitat de ciutadans d'exercir un dret tan important com és el de vot. I precisament en les primeres eleccions generals després de quaranta anys de dictadura, la qual cosa adquireix una gravetat especial.

¿Com està ara el cens? Ens temem que si fa no fa igual. I s'apropen les eleccions municipals. No cal repetir la importància que tenen. Significaran liquidar una de les més notòries deixalles del franquisme i elegir democràticament els ajuntaments, tots els ajuntaments. Significaran obrir el camí per poder, amb representants que comptaran amb el suport autèntic i directe del poble, començar a resoldre tot el munt de greus problemes municipals.

Cal, per tant, que en aquestes eleccions no es repeteixi el lamentable fenomen de les del 15 de juny. Cal aconseguir que tothom que tingui dret a votar, segons les lleis, pugui exercir-lo. Per això és indispensable posar al dia el cens electoral a tot arreu. ¿Com fer-ho? No n'hi ha prou amb recomanar als habitants de cada poble i ciutat que vagin a l'Ajuntament a veure si estan inscrits i, si no ho estan, sol·licitar la inscripció. Hem de tenir la garantia que tothom amb dret a vot estarà inscrit quan arribin les eleccions i, en aquesta feina, els partits polítics tenen una responsabilitat molt clara. L'actualització del cens és, per tant, una feina que competeix assenyaladament els partits i, a més a més, una feina que ara té un caràcter molt urgent. No podem esperar ni un minut.

El PSUC ha de posar-se a la feina immediatament, i fer-la amb molta cura i ben feta. Cada militant, i sobretot les organitzacions locals i de barri, han de conèixer on són les oficines municipals del cens, els terminis d'exposició de les llistes, quines persones tenen dret a figurar-hi, quins requisits es demanen per poder inscriure's o sol·licitar la rectificació de dades personals equivocades i tot el que calgui per tal de poder orientar, estimular i ajudar els veïns de la localitat o del barri a esmenar les incorreccions o la falta de la seva inscripció als cens a fi i efecte que, quan arribi el dia de les votacions, puguin fer ús del seu dret com a ciutadans.

Ens hem de preocupar de comprovar, casa per casa, qui no va poder votar el 15 de juny; quants veïns han complert 17, 18, 19 o 20 anys durant el 1977; qui ha canviat de domicili després del 15 de juny; i prendre el compromís, que és un elevat compromís polític, d'ajudar a aconseguir les inscripcions o modificacions corresponents. Els comunistes hem de ser orientadors de la població; però sense esperar que la població ens demani orientació. Ens hem d'avançar. Les organitzacions del PSUC han d'esdevenir des d'ara mateix centres d'irradiació de la necessitat general de figurar al cens i una mena d'oficines dinàmiques per facilitar la tasca als ciutadans. És una verdadera mobilització pre-electoral —o, si voleu, ja electoral— amb el gran objectiu d'uns ajuntaments democràtics sorgits de la voluntat de tots els ciutadans.

"Hem ofert el local a totes les entitats de Montornès" (Foto corresponsal)

El poble palestí com a teló de fons

Les converses Begin-Sadat-Carter

Des del dia que Sadat va visitar Israel fins ara han passat moltes coses, però de fet, la situació a l'Orient Mitjà continua essent la mateixa. Les reticències dels països del petroli, Aràbia Saudita fonamentalment, no passen d'això. El front anti-Sadat no funciona ni

Durant molts anys, la política dels països àrabs tenia per guia la lluita contra l'estat d'Israel. La solidaritat amb el poble palestí va constituir un element progressiu en la política d'uns governs en clara regressió cap a postures cada cop més dretanes, fins a arribar al punt que esdevenia una contradicció insuperable per a aquests governs.

L'estat d'Israel era massa fort i l'ajudaren massa els USA, perquè pogués pensar-se en

una victòria de tipus militar. Israel era un fet i l'estat de guerra permanent no era ja profitós. La política anti-Israel, que havia aconseguit una certa pau social dintre les fronteres àrabs en contraposició a la guerra latent fora de les fronteres, deixava de complir els seus objectius. El desenvolupament àrab i les seves relacions internacionals lligades als USA i a Europa feien inviable continuar aquesta política. Calia reco-

funcionarà mai, almenys amb els països que van assistir a la reunió de Trípoli, i les propostes de pau de Begin no ofereixen el mínim suficient per començar la negociació.

nèixer l'estat d'Israel, acabar amb el problema palestí i entrar dins l'òrbita del món occidental tant políticament com econòmicament.

Egipte ha protagonitzat dins el món àrab tot aquest viratge. El trencament de relacions amb la Unió Soviètica va ser el primer pas, les negociacions amb els USA i la pau amb Israel són els passos lògics que segueixen al primer.

Però en tot això, que tenen molt clar a Egipte i també a

Síria, per citar un dels països anti-Sadat, hi ha un obstacle que s'ha de salvar: el problema palestí.

És molt clar que políticament l'OLP és l'antítesi del govern egipci o del govern sirí, i que no interessa cap dels països àrabs del voltant (és diferent la situació de Líbia i Algèria) la instauració d'un poder progressista com el que representa l'OLP. Sobre aquest punt estan d'acord àrabs i jueus, i tots dos han intentat d'alguna manera liquidar l'OLP, Hussein a Jordània, Síria al Líban...

Només tenen dues solucions els àrabs: anihilar el poble palestí o anihilar políticament l'OLP. Perquè està demostrat que l'anihilació física de l'OLP és pràcticament la mateixa cosa que la primera d'aquestes solucions. Com que l'anihilació del poble palestí presenta excessius problemes, l'única solució que queda és l'anihilació política de l'OLP.

Dir això és molt senzill, però fer-ho no ho és tant, i els governs àrabs ho saben perfectament. Després de tants anys de guerra permanent amb Israel i de solidaritat efectiva amb els palestins, la mentalitat àrab que s'ha format no accepta de cop i volta

Nous atemptats terroristes

Itàlia entre la violència i el "malgoverno"

Nous atemptats terroristes han col·locat Itàlia altre cop al centre de l'opinió pública europea. Primer va ser el periodista Roberto La Spada, ferit pels neofeixistes, quan sortia de l'emissora "Radio Città Futura", controlada per l'extrema esquerra, i encara que la manifestació de protesta que recorregué l'endemà els carrers de Roma fos una manifestació sense violències, unes hores més tard era assassinat Angelo Pistolesi, secretari d'una secció del Moviment Social Italià que presideix Giorgio Almirante. Paral·lelament a aquest fet, moria a la presó, d'un atac de cor, un estudiant, Mauro Larchi, a conseqüència dels cops rebuts en un interrogatori policial.

A la mort d'Angelo Pistolesi segueixen una sèrie de represàlies per part de l'extrema dreta a Roma, Nàpols i altres ciutats italianes. Els Grups Armats Revolucionaris reivindicaven l'atemptat contra la casa de l'escriptor Alberto Moravia i un altre grup neofeixista feia el mateix amb els artefactes que explotaren al local del diari "Il Messaggero". El local de la revista "l'Espresso", així com militants del Manifesto i una seu del PCI van ser altres víctimes de les represàlies feixistes.

Giulio Andreotti, primer ministre, en un discurs a la Cambra i tot seguit en una conferència de premsa, demanava tranquil·litat i normalitat al país, mentre defensava el govern monocolor de la Democrazia Cristiana, i negava que la participació dels comunistes al govern fos la solució acceptable.

Assistim en aquests mo-

ments a un increment de la violència que es correspon pam a pam amb la crisi cada cop més oberta de la Democrazia Cristiana. La previsible entrada al govern de socialistes i comunistes és ja una certesa per la immensa majoria de la població italiana. El PCI, un partit que s'ha caracteritzat sempre per la seva prudència en les seves manifestacions externes, declarava per boca del seu senador Maccaluso que reivindicaria l'entrada de ministres comunistes al govern després de les festes, mentre Carlo Pajetta, líder del PCI, repetia que només un govern d'emergència amb la participació directa dels comunistes seria una solució. Per socialistes i comunistes, Andreotti té les hores comptades, i l'amenaça comunista de passar a l'oposició si no són satisfetes les seves reivindicacions, és com una espasa que penja damunt el govern monocolor de la DCI.

Sembla evident que el PCI ha passat a una posició de força que es caracteritza per la seva ofensiva, incipient encara, contra el govern que presideix Andreotti. Aquest canvi qualitatiu respon sens dubte a l'augment de la violència i a la ineptitud i el tancament de la DCI, sense que això vulgui dir que menyspreem la força del moviment obrer, molt actiu aquestes darreres setmanes i que pot provocar, segons totes les previsions, un gener calent.

La sensació que tenen els dirigents del PCI d'arribar tard, o arribar al govern quan la situació estigui ja podrida, accelera si més no aquesta ofensiva contra Andreotti.

Itàlia es mou en aquests moments entre l'espiral de violència terrorista dels feixistes i "el malgoverno" de la Democrazia Cristiana. Una situació crítica si no se li posa remei aviat, i sembla que l'esquerra és molt conscient d'aquest perill.

A.F.

ALBERT FARRÀS

Itàlia: la violència que no cessa

llengua

per ENRIC VIVES

Simplificacions que compliquen

Fa dues setmanes (ja hi tornem! Us prometem que acabarem aviat: de debò) ens declaràvem contraris a prescindir sistemàticament de la preposició composta *per a* i a usar sempre *per*. Simplificar és bo, però sempre que la simplificació no comporti complicacions més grans. La supressió de *per a* en comportaria, i de molt grosses. Alguns exemples ho il·lustraran millor que qualsevol explicació:

Ho he fet per tu: He obrat en atenció a tu, en consideració a tu, mogut per l'afecte que et tinc, pels favors que et dec, etc. *Ho he fet per a tu:* La cosa que he fet està destinada a tu, la faràs servir tu, te la dono, serà teva d'ara endavant. *La taula ha estat envernissada per nosaltres.* La carta ha estat escrita per Joan. El paisatge ha estat pintat per l'Andreu: Nosaltres hem envernissat la taula, Joan ha escrit la carta i Andreu ha pintat un paisatge. *La taula ha estat envernissada per a nosaltres.* La carta ha estat escrita per al Joan. El paisatge ha estat pintat per a l'Andreu: Nosaltres rebem una taula envernissada (l'ha envernissat un altre a profit nostre). Algú ha escrit una carta perquè el Joan la llegeixi: va destinada al Joan. L'artista ha pintat un paisatge i ho ha fet expressament perquè l'Andreu el tingui, per donar-lo a l'Andreu.

Si totes aquestes frases les construïm amb *per*, no sabrem quan volem dir que nosaltres som els envernissadors o quan volem dir que hem encarregat que ens envernissessin la taula; qui escriu la carta i qui l'ha de rebre; qui pinta el quadre i a qui va destinat el quadre; si he fet alguna cosa en atenció a tu o perquè tu te n'aprofitis.

La simplificació, per tant, ens obligaria a allargar les frases, a complicar-les. Mal negoci.

De passada, direm que molts dels qui propugnen la supressió de *per a* en tots els casos (és a dir: fer-lo fora de l'idioma) argumenten la seva proposta en un fet que no és cert. Diuen que en el llenguatge habitual ningú no usa *per a*. Això és veritat (i creiem que té les seves explicacions fonètiques que ara no són del cas) en una part del domini lingüístic català: més o menys, la Catalunya oriental i les Balears. Però a la Catalunya occidental i al País Valencià l'ús de *per a* i de *per* es distingeix bé, en el llenguatge habitual; *per a* hi és viu. L'esmentada teoria (si es pot anomenar així) ja que no té cap base científica) put a centralisme: sospitosament, Barcelona és a la part oriental de Catalunya, en la divisió lingüística. (Que consti que el qui això escriu és barceloní; però no tant!)

Serra: una política de la vivenda del tot diferent

Quan arribem al Palau de la Generalitat per parlar amb Narcís Serra l'estan entrevistant els de la televisió. Un feix de qüestions l'esperen sobre la taula —tot són temes urgents—. El conseller Narcís Serra creu que el seu deure és estar tantes hores com pugui al seu despatx i escoltar tothom. Narcís Serra i Serra, economista i urbanista, 34 anys, militant del Partit Socialista de Catalunya, respon a les preguntes de TREBALL.

PARTIR DE ZERO

—Una de les vessants que costà més acudits al franquisme fou la política d'obres públiques i la política hidràulica. És la política els resultats de la qual ara tu et trobes davant. ¿Com valoraries la política d'obres públiques del franquisme a Catalunya?

—La política d'obres públiques del franquisme ha seguit les mateixes etapes que la política general del país, amb bastant precisió. Hi ha hagut l'etapa, bàsica per mi, de servei als interessos de la capital. La política franquista d'obres públiques a Catalunya no ha descentralitzat: ha seguit l'estructura radial portada a nivell d'Estat espanyol, a Madrid. No ha estat, al meu entendre, generosa. Hi ha déficits de molts serveis. En aquests moments, l'administració de l'Estat porta tres anys d'inversions decreixents a Catalunya, o sigui que no és un moment massa bo per iniciar negociacions de traspàs de serveis. I estem enfrontats a problemes de tràfic, de congestió a Barcelona, problemes seriosos d'aigua... Això pel que fa a problemes immediats. I després estem enfrontats a problemes d'altre estil, que jo crec que són tan o més prioritaris que aquests. Si volem iniciar una política descentralitzadora haurem de partir de zero.

FRENAR ACTUACIONS LESIVES I CERCAR SOLUCIONS GLOBALES

—¿Creus potser que, en aquests moments, abans de fer una política de construcció cal fer una política d'evitar la destrucció? ¿És possible, per exemple, que les manifestacions que han intentat evitar la tèrmica de Cubelles o la nuclear d'Ascó, trobin resson en aquesta Conselleria?

—No és que sigui possible: és que jo suposo que ho farem, entre altres coses perquè és més senzill. Quan una Generalitat no té atribucions, en té més per frenar una cosa que per construir-ne una de nova, perquè frenar no acostuma a costar recursos i en canvi construir val calés. Podria ser que la solució més lògica fóra deturar allò que és òbviamment un problema, aquelles actuacions que són clarament lesives; negociar el traspàs de serveis i, mentrestant, planejar quines serien les actuacions correctes o les solucions més globals. Normalment, les solucions més correctes s'obtenen si un problema puntual es situa en un marc més general. Però de cara al que m'has preguntat en concret, sí, ho veig molt clar.

INTEGRAR LES OBRES PÚBLIQUES A LA POLÍTICA TERRITORIAL

—¿Com pot incidir la Conselleria que és al teu càrrec en obres públiques ja plantejades, de les dimensions, per exemple, de l'Eix Transversal, l'ampliació del port de Barcelona, el trasvasament de l'Ebre i l'aprofitament hidràulic en general?

—Hem de reclamar definitivament que la Generalitat intervingui en aquestes grans opcions. Penso que una de les coses positives dels departaments de la Generalitat amb cartera és que en un sol departament hi ha política territorial i obres públiques, perquè és una manera de, jo no dic subordinar, però sí integrar les obres públiques a la política territorial. A nivell d'estat espanyol, és al contrari: la política d'obres públiques ha estat independent de les opcions d'ordenació del territori. El que sí crec és que aquestes grans operacions

d'obres públiques s'han de vincular a les opcions prèvies preses de cara a la política territorial. La Generalitat ha de reivindicar, ha d'aconseguir poder decidir en aquests temes, perquè la Generalitat decidirà en aquests temes amb una òptica global, havent estudiat els casos, tenint en compte els interessos globals de Catalunya.

De l'Eix Transversal et diré que seria reticent a decidir fins que no estigui endegat un pla global de carreteres per a Catalunya, per així, saber situar-lo, saber quin dels traçats és l'òbvi. Això no ho podem saber si no és dintre d'un pla global. Jo crec que reclamar per a la Generalitat aquesta capacitat de decisió és eficient, perquè la Generalitat la situarà dintre d'una òptica de política territorial global.

EL TRANSVASAMENT DE L'EBRE

—Abans has parlat del problema de l'aigua. ¿Estaves pensant en el trasvasament de l'Ebre, com a solució?

—No, jo no penso en el trasvasament de l'Ebre com a solució. Crec que, vaja, encara que siguis Conseller, o per la mateixa raó que ets Conseller, has de ser seriós —Narcís Serra fa broma i puntualitza—, i aquí aquestes decisions s'han de prendre amb estudis tècnics molt ben fets i quasi et diria que aquí, a Catalunya, i

RECUPERAR LA DIVISIÓ TERRITORIAL DELS ANYS TRENTA

—¿Creus que estem en condicions de, com a mínim, dibuixar els traços d'una nova divisió territorial i de situar el paper de les comarques...?

—Hem de recuperar la divisió territorial dels trenta, de l'any 37, que va signar en Comorera, precisament. L'hem de recuperar i l'hem de revisar; ara, els casos a revisar no són excessivament nombrosos. Els problemes, probablement es plantegen per l'agrupació de comarques, és a dir, les regions, i per la delimitació de Barcelona. No sóc partidari de plantejar la demarcació de l'àrea metropolitana de Barcelona "per se" sinó de recuperar la divisió comarcal, i revisar-la i, dintre aquest estudi global, decidir la demarcació que correspon a l'àrea metropolitana.

ELS PROBLEMES DEL MEDI AMBIENT

—Un altre tema que hauríem de tocar és el dels ecologistes, i a mi em preocupa especialment que siguin les seves manifestacions les que darrerament s'emportin la palma de la repressió a casa nostra.

—Jo crec que s'ha de garantir el dret de tothom a manifestar-se. Jo seria absolutament partidari que els ecologistes es

"La política franquista d'obres públiques a Catalunya no ha descentralitzat: ha seguit l'estructura radial portada a nivell d'Estat espanyol, a Madrid"

UN PLA DE SANEJAMENT D'AIGÜES

—Ara et voldria plantejar un problema concret. Tarragona comença pel sud amb una nuclear a Vandellòs, segueix amb la refinera EMPETROL a la capital, s'està construint la tèrmica a Cubelles... Estem assistint a la depauperació del sector de la pesca i, alhora, s'intueix una crisi al sector turístic, del qual han viscut aquestes zones del litoral a partir dels anys seixanta. D'altra banda, el desequilibri migratori s'incrementa... ¿Solucions?

—Aquí hi ha dos temes. Un és l'espai costaner i l'altre és la comarca Baix Ebre-Montsià. Crec que, en aquests moments, un dels punts que més s'ha d'analitzar i que exigeix prendre una opció és el Baix Ebre-Montsià, perquè està afectat de problemes derivats de l'Ebre, la salinització del Delta, la concentració enorme de centrals nuclears previstes,

vivendas Sociales" és palès...

—Moltes de les coses que et dic, sense atribucions, són molt fàcils de dir, i amb una negociació de comissions mixtes, en moltes coses puc canviar de criteri ràpidament. Podem canviar tots de criteri per les dificultats que hi hagi. Per exemple, canvis de calendari en el ritme de negociació de traspàs poden fer que moltes de les opinions d'ara estiguin pendents d'això. Ara, en aquest moment, la vivenda és un dels problemes que més em preocupen. Perquè les solucions són més difícils. Per exemple, és més clar que s'ha de fer en grans eixos de política territorial, que no coses que, si hi ha el traspàs de serveis, ens atraparan de seguida i que de seguida hi haurem de donar una resposta, i dintre d'aquestes em sembla que la més clara és la vivenda. Perquè és aquí on recollim els déficits més greus de manca d'actuacions i d'actuacions greument mal plantejades. No només tenim el problema del déficit de l'habitatge sinó el problema dels milers i milers d'habitatges que estan en pèssimes condicions. Aquí, o hi ha una gran inversió de reparació d'aquestes vivendes o una gran inversió de construcció de noves vivendes per col·locar-hi les persones que hi viuen. Aquest és probablement el problema més delicat, encara que, bàsicament, es concentra al cinturó de Barcelona. En aquest sentit, més val que la Generalitat vagi a poc a poc però correctament, és a dir que quan agafi una cosa ho faci sabent exactament què agafa i les seves capacitats per reparar-ho, per gestionar-ho bé. Cal assentar les bases d'una política de vivenda radicalment diferent de la que s'ha decidit fins ara.

Abans d'acabar, traiem el tema de les eleccions Municipals, i del paper que fins ara han tingut certs regidors-mestres d'obres en l'ordenació dels pobles. El conseller Serra conclou que cal tenir eleccions municipals com més aviat millor i que uns ajuntaments democràtics poden ser uns eficients ajuts per vertebrar el territori. Parla de consorcis, mancomunitats voluntàries de municipis, etc. Evidentment, després de l'aprovació de l'Estatut i que el Parlament de Catalunya comenci a funcionar.

ANTONI BATISTA

"Hem de recuperar la divisió territorial dels anys trenta"

en el moment actual, en què no disposem d'equips tècnics sòlids—ni d'un funcionament de la Generalitat ni d'una tradició en aquest sentit, pot ser una solució eficient l'anglosaxona de la comissió pública d'enquesta. La Generalitat pot nomenar una comissió pública d'enquesta amb gent solvent, gent reconeguda i co-neixedora del tema, que demani evidències a tothom que hi estigui interessat, que les publiqui juntament amb un informe propi de la comissió, i en base a aquest treball —que es publica i els ciutadans el poden llegir—, la Generalitat prengui l'opció que calgui. Ara, de cara al trasvasament de l'Ebre, sí que dic que sembla cert que Barcelona tindrà, en un futur mitjà, un problema seriós d'abastament d'aigua, que aquest problema s'ha d'enfrontar i que si el trasvasament de l'Ebre és una solució necessària, no solament s'ha de negociar amb l'Aragó: s'ha de negociar bàsicament amb les comarques catalanes afectades, és a dir —si és que és necessari—, s'ha d'integrar amb la solució que donem al Baix Ebre i al Montsià. És un tema sobre el qual ja s'està treballant.

que evidentment s'ha d'evitar... Està afectat també de trasvasaments, i no se'n parla. L'espai costaner, d'altra banda, s'ha d'estudiar a fons, perquè ja s'han fet molts mals i és difícil arreglar-los. La refinera és de molt difícil solució. I després s'han de resoldre alguns problemes de competència. Però si ens hi fixem, no és només Tarragona. La pol·lució de Barcelona-ciutat és brutal i a la costa de Girona també s'hi han fet desgavells importants. Una primera cosa general, que no resol aquests problemes però sí que en resoldria molts de genèrics de tota la costa, és tirar endavant amb rigor el pla de sanejament d'aigües. Els problemes que m'has enumerat s'han de mirar un per un, i crec que, malaauradament, s'ha de ser realista. Tenim capacitat per aturar noves coses, però moltes operacions que ja estan fetes són de molt, molt difícil solució a hores d'ara.

Nosaltres estem pensant a preparar un únic calaix on totes aquestes competències es concentrin, de manera que es pugui fer una activitat, primer racional i després efectiva, de control de problemes de medi ambient, de pol·lució, de contaminació i de defensa de parcs naturals. Aquesta és una de les tasques que ja estem engegant, amb anàlisis, organigrames, plantejaments..., i que pot ser una contribució de la Generalitat en la mesura que es puguin concertar unes funcions que no estan concertades arreu de l'Estat i, per tant, es pugui aconseguir més eficiència.

UNA POLÍTICA DE LA VIVENDA RADICALMENT DIFERENT

—Les ocupacions de vivendes són a l'ordre del dia, i el resultat de les anomenades "Vi-

"Quan una Generalitat no té atribucions, en té més per frenar una cosa que per construir-ne una de nova, perquè frenar no acostuma a costar recursos i en canvi construir val calés"